

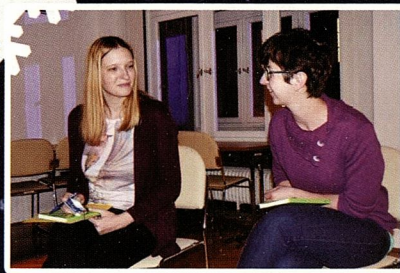
š t u b i d u

Letnik 12, številka 1, januar 2014

Po založniško znanje v zibelko renesanse

Kongres ZBDS v Laškem

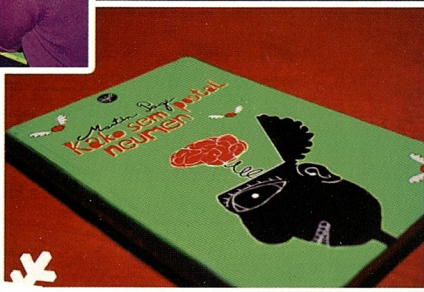
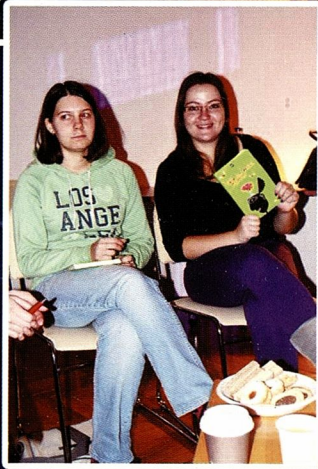
Intervjuja: Peter Rozman in prof. dr. Vlasta Zabukovec

Bralni klub

2. december 2013 v sejni sobi NUK

📷 Anamarija Peterkovič

Poletna založniška šola, Firenze

maj 2013

📷 Anja Pipan, Miša Javornik

Pitanje

18. december 2013

📷 Vanja Jazbec

Kazalo

PLAZNIK, Urška: Želeti, hoteti, vedeti, narediti!.....	4	KROFLIN, Barbara; LEVSTEK, Urška: 29. slovenski knjižni sejem.....	16
SORČIČ, Nino: Brucev pogled.....	5	JAZBEC, Jana: Intervju s pisateljem Petrom Rezmanom.....	20
ŠTRUBELJ, Sabina: Poletna založniška šola v Firencah: Po založniško znanje v zibelko italijanske renesanse.....	6	KATALENIČ, Matko: Kako se študenti bibliotekarstva pripravljamo na svojo poklicno pot?.....	22
ŽABKAR, Lara; PETERKOVIČ, Anamarija: Tutorstvo.....	7	TRTNIK, Mojca: Knjižničar/ka - tiha siva miška?.....	23
ČEŠAREK, Ana; HOMEK, Polona: E-bukve in Biblos.....	9	BUBNJIČ, Doris; JERELE, Tonja: Intervju s prof. dr. Vlasto Zabukovec.....	24
ČEŠAREK, Ana: Strokovno srečanje: Aktivnost je pogoj za uspešno delo.....	10	NOVAKOVIČ, Ana: Izpoved.....	27
ČELIG, Martin: Knjigobežnice.....	12	PLAZNIK, Urška: Kongres ZBDS v Laškem.....	28
DONOŠA, Jan; LEVSTEK, Urška: Bralni klub.....	12	ČEŠAREK, Ana: Kako je biti tuj študent v Sloveniji.....	30
SKUBIC, Jana: Kako ostati "v toku" s hitrimi spremembami v stroki....	13	KROFLIN, Barbara; DONOŠA, Jan; LEVSTEK, Jana: Jesensko-zimsko branje.....	32
ČEŠAREK, Ana: Predbožično pitanje.....	14	TURK, Tanja; VERSTOVŠEK, Tim: Poezija.....	33
PRAPROTNİK, Maja: Največja splošna knjižnica v Evropi.....	15	PRAPROTNİK, Maja: Nagradna križanka.....	34

Naslednja številka
izide v maju 2014.
Prispevke oddajte
uredništvu do
4.4.2014.

Pohvale, kritike, pripombe
ali predloge lahko pošljete
uredništvu ali na mail
Sekcije študentov
bibliotekarstva
(sekcijasb@gmail.com).

Vsi sodelujoči pri
reviji se odpovedo
honorarju in so
poplačani z večno
hvaležnostjo!

Kolofon:

Štubidu - revija študentov bibliotekarstva
(ŠTUDENTOV Bibliotekarstva DUH)
Letnik 12, številka 1, januar 2014

Izdajatelj: Sekcija študentov bibliotekarstva pri ZBDS

ZBuDiSe!
Zveza bibliotekarskih društev Slovenije

Glavni urednici: Ana Češarek (anci.cesarek@gmail.com) in
Maja Praprotnik (maja.plazar@gmail.com)

Uredniški odbor: Ana Černič (anaspirala@gmail.com),

Urška Levstek (levstek62@gmail.com), Jan Donoša (donosa.jan@gmail.com),

Martin Čelig (docmartin.celig@gmail.com)

Mnenja in komentarji avtorjev ne odražajo nujno stališč uredništva.

Spodbujamo kritično branje!

ISSN C503-6488

Tisk: Birografika BORI d.o.o.

Nepodpisane fotografije so iz našega arhiva, last avtorjev ali z internetnih virov.

Izid sta omogočila:

Oblikovanje ovoja: Marjeta Šuštaršič

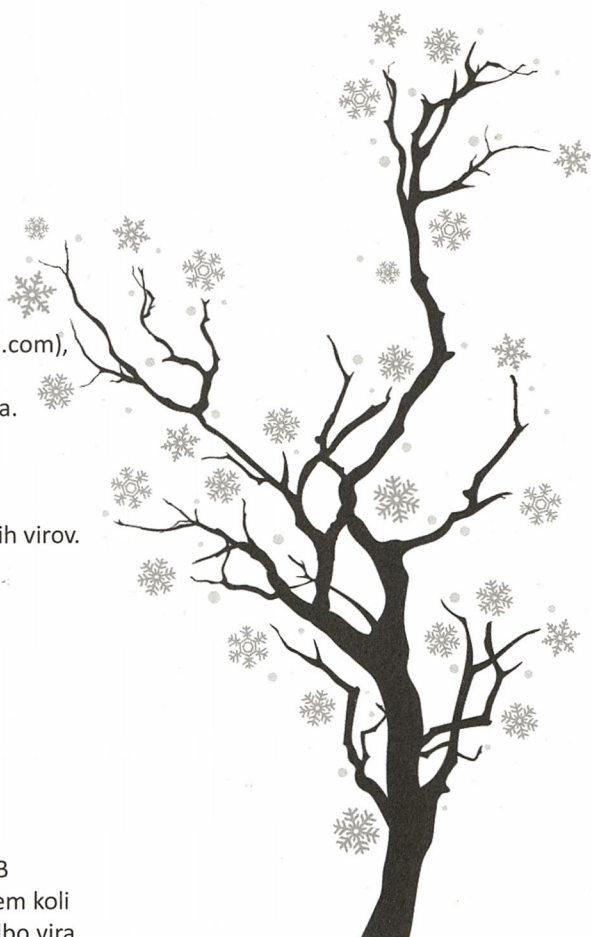
Jezkovni pregled: Katja Plazar

Oblikovanje: Neža Molnar

Naklada: 250 izvodov

Cena: brezplačno, zaželen prostovoljni prispevek za delovanje SŠB

Vse pravice so pridržane. Ponatis celote ali posameznih delov na katerem koli mediju je dovoljen samo s predhodnim dovoljenjem izdajatelja in navedbo vira.

Štubidu smo v oktobru 2013 predstavili s posterjem na kongresu Zveze bibliotekarskih društev Slovenije v Laškem. Z veseljem smo se odzvali povabilu na kongres, kjer smo naše dosedanje delo predstavili še ostalim bibliotekarjem v Sloveniji. Prispevek o dotedanem ustvarjanju Štubiduja je bil objavljen tudi v Knjižničarskih novicah, tako da so se lahko z našim delovanjem seznanili tudi knjižničarji, ki se niso udeležili kongresa. Promoviranje revije je pomemben korak naprej, ker tako doseže večji krog potencialnih bralcev in sodelujočih. Poster bomo kmalu postavili nekje na Oddelku BINK, da si ga boste lahko ogledali tudi študentje in profesorji. Namen Štubiduja je, da povezuje tako študente kot tudi profesorje na Oddelku BINK iz česar sledi, da si želimo čim več sodelujočih. Pomembna novost je uvedba uredniškega odbora, ki je bil ustanovljen z namenom višanja kvalitete. Izbrani člani so s svojim znanjem in idejami prevetrili in izboljšali vse-

bino, tradicija sodelovanja pa se tako prenaša na mlajšo generacijo. Prav zagnanost in radovednost mlajše generacije in izkušnje ter znanje »malo starejše« generacije je tisti pravi recept, ki nas bo vodil po pravi poti naprej. In prav to vam želiva pri vaši študijski poti: zagnano in radovedno po sveže izkušnje in novo znanje!

 Maja Praprotnik, Ana Češarek

»Želeti, hoteti, vedeti, narediti!«

Vse je enkrat prvič, pravijo. In letos je prvič potekalo strokovno usposabljanje za kandidate za funkcije v Zvezi bibliotekarskih društev Slovenije. In jaz sem se prvič udeležila dogodka pod vodstvom ZBDS. In že prvič je bilo več kot odlično.

Usposabljanje z naslovom »Želeti, hoteti, vedeti, narediti!« je potekalo na Pohorju v hotelu Bellevue in je bilo namenjeno vsem knjižničnim delavcem oziroma članom društev, ki želijo v novem mandatnem obdobju prevzeti katero izmed funkcij v Zvezi. Sama sem kandidirala za predsednico Sekcije študentov bibliotekarstva, in ker sem pred tem o ZBDS vedela premalo, priznam, sem se usposabljanja udeležila z velikim veseljem.

12. septembra 2013 dopoldan se nas je na mariborskem koncu zbralo 10 energije polnih udeleženk. Srečanje smo pričele z našimi predstavitvami, nato je sledilo uvodno predavanje mag. Sabine Fras Popović, predsednice ZBDS, po skupnem kosilu pa še govor dr. Melite Ambrožič na temo knjižničarsko združenje. Popoldan smo se odpravile na krajši sprehod po energetske poti, kjer smo med potjo na lističe zapisale, kaj me pričakujemo od ZBDS in kaj ZBDS pričakuje od nas. Na podlagi teh odgovorov smo se pogovarjale o lastnostih funkcionarjev

Urška Plaznik

v združenju, oblikovale pa smo tudi nov slogan. Del dneva smo namenile oblikovanju programa, vizije in poslanstva, kar je potekalo po skupinah. Dan je minil prehitro, zato smo po skupni večerji poslušale še podpredsednico ZBDS, Ireno Sešek, ki nas je povedla v svet sponzorstva. Tako smo izvedele, kako jih pridobiti in kako obdržati.

Naslednji dan je v goste prišla Sandra Kurnik Zupanič, ki nam je predavala o pravnem položaju in statusni ureditvi ZBDS in nam je dala vedeti, da čeprav statut sestavljajo suhoparne besede, skozi ta akt najlažje razberemo rdečo nit združenja.

Skozi celotna dva dneva je bilo veliko časa namenjenega pogovoru in idejam o sodelovanju, saj bi ZBDS rada zbudila vse, ki so del Zveze bibliotekarskih društev Slovenije in stroke, da stopimo skupaj in tako dosežemo več.

Tako sem stopila na pot, ki je vodila k vodstvu Sekcije študentov bibliotekarstva in je povezana prav z naslovom omenjenega usposabljanja. Svoje želje sem s pomočjo ljudi, ki poznajo stroko uresničila.

Upam, da jih bom uspešno uresničevala tudi v prihodnje, v dobro nas, študentov, in stroke.

Hvala vsem za nepozabno izkušnjo! Še posebej pa Društvu bibliotekarjev Ljubljana, ki mi je omogočilo udeležbo na usposabljanju.

 Urška Plaznik, predsednica SŠB

 osebni arhiv

Brucev pogled

Živijo! Sem študent 1. letnika bibliotekarstva in informatike na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Da, novopečeni bruc bi rekli. Novo okolje, novi sošolci, novi izzivi, nov začetek. Sam hočem to novo poglavje začeti s študijem bibliotekarstva. A tako kot pri nobeni drugi stroki, tudi v knjižničarstvu ne manjka prenekaterih stereotipov. »Ti boš pa življenje preživel s prelaganjem knjig«, sem velikokrat slišal, čeprav sem prepričan, da se za tem skriva še mnogo več. Tako sem se delno iz radovednosti, predvsem pa iz ljubezni do knjige in branja, odločil izbrati ta študij. Ker pa gre hkrati še za študij informatike, me je to, kot ljubitelja računalnikov, še dodatno navdihnilo.

Veliko stvari sem že slišal na informativnem dnevu, tako da sem pričakoval dokaj raznoliko izobraževanje, kjer ne bo manjkalo branja knjig, ogledov knjižnic, računalništva, raznih ekskurzij in krožkov, predvsem pa seminarskih nalog. Glede zadnjega sem prav dobro uganil, saj je štu-

dij kar prežet s pisanjem le-teh, v ta namen imamo tudi na urniku en dan v tednu prost predavanj. Tako smo v prvi seminarski nalogi morali opisati dva dogodka v nam najbližji knjižnici, ki smo se ju seveda morali udeležiti. Kot bodoči bibliotekarji smo si že takoj ob pričetku študijskega leta s tutorji in profesorji ogledali tudi dve knjižnici: Narodno univerzitetno knjižnico (NUK) ter Centralno-tehniško knjižnico (CTK). O slednji smo morali napisati tudi poročilo.

Med drugim imamo študentje bibliotekarstva tudi svojo sekcijo, razne sestanke oz. pogovore z različnimi društvi, druženja, na katerih si izmenjamo veliko koristnih informacij o samem študiju itd.. Še posebej veselo je v decembru, ko študentje bibliotekarstva organiziramo tako imenovano Predbožično pitanje. Tako se že ob pričetku mojega študiranja na oddelku veliko dogaja, kar mi je vseč predvsem zato, ker se lahko udeležujemo v različnih dejavnostih in se med seboj bolje spoznamo.

Za konec bi omenil še profesorje, ki so nas kot novo generacijo študentov zelo prijazno sprejeli. Kljub svojim zahtevam so nam pripravljene prisluhniti in nam karseda pomagati na poti k našemu cilju. Zastran velikega števila seminarskih nalog sem s študijem zelo zadovoljen. Pa saj ni tako grozno, kot pravijo.

 Nino Sorčič, bruc

 osebni arhiv

Do založniško znanje v zibelko italijanske renesanse

Na zadnjo majsko nedeljo, ko je v zraku že lebdel vonj po poletju, se je šest s prtljago obloženih deklet z vseh koncev Slovenije podalo dogodivščinam naproti. V dopoldanskih urah smo že stale v avli tržaške železniške postaje in se vznemirjeno spraševale, kaj nas čaka. Na srečo se nam ni niti sanjalo, da smo naše potovanje z vlakom slabo preračunale, da s seboj vlečemo trikrat več prtljage, kot bi bilo primerno za klavstrofobičen kupe, in da nam bo takoj ob prihodu v Firence taksist kar konkretno izpraznil denarnice.

Pa nič za to. Ko smo se udobno namestile v veličastni Vila Finaly, so bile vse težave, ki smo jih imele na poti, le še zabavni spomini. Jeza do taksista se je ob vdihovanju prijetnega toskanskega zraka hitro polegla in končno smo se lahko razgledale naokoli. Vila, v kateri smo bivali vsi udeleženci Poletne založniške šole v Firencah, je bila naravnost čudovita. Med sprehajanjem po marmornatem stopnišču, obokani in z naravno svetlobo osvetljeni avli ter še posebej lepo urejenem vrtu, s katerim je bil obdan naš novi dom, smo se bolj kot študentke počutile kot kakšne grajske gosposdične.

Vila Finaly

A vzvišenost ni trajala dolgo; v svojo dobro staro študentsko kožo smo se vrnile že v ponedeljek zjutraj, ko smo se skupaj z ostalimi udeleženci poletne šole vse zaspale in zalepljene zbrale v konferenčni dvorani. Poleg Slovenk so seveda prišle še italijanske študentke z univerze v Milanu, pa Nemke iz Leipziga, Francozinje iz Pariza in Angležinje z univerze Oxford Brookes, ki so s seboj pripeljale tudi enega in edinega moškega udeleženca. In tako se je začelo...

Od ponedeljka do četrтка smo v dopoldanskem času poslušali predavanja profesorjev in nekaterih študentov z različnih univerz, med katerimi smo si morali obvezno privoščiti sloviti »coffee break«, ki je bil veliko več kot zgolj odmor za kavo, nato smo pojedli kosilo, kakršnega znajo pripraviti samo Italijani, za počitek (in oblizovanje prstov) pa nam ni ostalo prav dosti časa.

Udeleženci Poletne založniške šole v Firencah 2013

Takoj po kosilu so bile namreč na vrsti delavnice, v okviru katerih smo se študentje srečevali v narodnostno mešanih skupinah, se spoznavali med seboj, mimogrede pa naredili tudi kaj koristnega za širjenje naših založniških obzorij. Vse, kar smo počeli, je bilo povezano s še kako aktualno osrednjo temo našega druženja, z založništvom v digitalni dobi. V skupinah smo razpravljali o usodi knjigarn, posledicah širjenja globalnega jezika angleščine, knjižnih priporočilih in kombiniranih medijih (Crossmedia). Seveda ni ostalo le pri razpravah; na čisto zadnji dan našega druženja smo morali svoja dognanja predstaviti vsem zbranim, profesorji pa so predstavitve tudi ocenili. A s tem smo se začeli obremenjevati šele zadnji dan – tudi študentje z najboljših evropskih univerz namreč niso dosti bolj zagnani kot Slovenci.

Proste večerne ure smo večinoma izkoriščali za druženje z našimi novimi evropskimi prijatelji. Pozno v noč smo iskali morilca v zanimivi družabni igri, ki so nam jo predstavile Angležinje, včasih pa smo utrujeni od celotnega dneva preprosto posedali po hodnikih naše prelepe vile ter kramljali o tem in onem. Američanka z Oxforda je najraje razpravljala o svojem zaročencu, edini fant se je pritoževal nad Francozinjami, ki se zaradi slabega znanja angleščine niso smejale njegovim šalam, me Slovenke pa smo vzorno hvalile svojo domovino in vsem (bolj ali manj) zainteresiranim razkazovale slike njenih naravnih lepot.

Prost konec tedna smo kot prave turistke izkoristile za spoznavanje očarljivih Firenc. Navdušil nas je tako veličastni Il Duomo, kot tudi Palazzo Pitti s čudovitimi vrtovi Boboli, pa romantični most Ponte Vecchio in čudovit razgled na mesto s Piazzale Michelangelo. Seveda nismo mogle mimo slavne galerije Uffizzi, v kateri so nas očarala nadzemeljska dela izjemnega Sandro Boticellija, pa Accademie, kjer smo obstale ob pogledu na veličastnega Michelangelovega Davida. Sicer pa je bilo posebno doživetje že samo sprehajanje po ozkih uličicah, po katerih so pred davnimi leti stopali tudi veliki ljudje, kot so Dante Alighieri, Giovanni Boccaccio, Galileo Galilei in celo Leonardo Da Vinci. Če smo imele ob tem še polne želodčke testenin, v roki pa odličen domač italijanski sladoled – toliko bolje!

Naši dnevi so bili zapolnjeni od jutra do večera, zato sploh nismo opazile, kdaj je minilo štirinajst dni in se je naše druženje približalo koncu. Potem ko smo uspešno opravile naše predstavitve, nas je čakala le še razglasitev ocen in zaključna zabava, ki so jo pripravili francoski organizatorji poletne šole. Petek smo izkoristile za počitek pred novo naporno potjo z vlakom, nato pa smo s spominov polnimi srci Firencam pomahale v slovo in si obljubile, da se bomo še vrstile.

 Sabina Štrubelj

 Anja Pipan, Miša Javornik

Počitek med ogledovanjem galerije Uffizzi

Slovenska ekipa

TUTORSTVO

Tutorji na Filozofski fakulteti in na našem oddelku igramo pomembno nalogo, ko bruci naredijo nov korak v svet odraslosti in v večjo samostojnost. Kot se verjetno vsi spomnimo, smo v prvem letniku imeli veliko vprašanj, med katerimi je bilo nekaj takšnih, kjer nismo niti vedeli kaj točno je vprašanje. Tutorji smo tisti, ki poskušamo kolikor se le da, odgovoriti na ta (ne zastavljena) vprašanja. Ker smo tudi sami bili enkrat bruci, vemo katere informacije je potrebno deliti. Smo tisti prvi stik, ki ga imajo bruci z starejšimi generacijami in različnimi izkušnjami študentov. In to poskušamo negovati tako, da z njimi komuniciramo po mailu, v živo in celo tako, da se vsake toliko pridružimo kakšnemu pogovoru v njihovi Facebook skupini. Hodimo na različne dogodke, organizirane s strani Sekcije študentov bibliotekarstva, da ja imamo večjo možnost, se bolje spoznati. Nekatere dogodke organiziramo tudi skupaj s SŠB, kot na primer Predbožično pitanje s srečelovom. Poskušamo čim bolj vplivati na druženje na našem oddelku ter posredovati informacije o različnih dogajanjih v sklopu fakultete in zunaj nje. In vse to počnemo zato, ker hočemo pomagati in deliti izkušnje ter s tem narediti prehod iz srednje šole na faks čim manj stresen.

 Lara Žabkar,

koordinatorka tutorjev na Oddelku za bibliotekarstvo, informacijsko znanost in knjigarstvo

TUTORSKI VIKEND V IZOLI

V juniju smo lahko zasledili razpis za tutorja Filozofske fakultete v novem študijskem letu. Prijavil se je lahko kdorkoli s statusom študenta in sicer za oddelčnega tutorja, tutorja za tuje študente ali pa tutorja za študente s posebnimi potrebami. Sama sem se odločila za prvo možnost in se prijavila za tutorko oddelka BINK. Da smo se lahko na to nalogo dobro pripravili, je bilo organizirano obvezno usposabljanje oz. septembrski tutorski vikend v Izoli.

Tam smo izvedeli veliko o predmetnem tutorstvu, organiziranju sestanka, strokovnem komuniciranju in še marsikaj. Že prvi dan, v petek, smo se na spoznavnem večeru med seboj boljše spoznali tutorji z vseh oddelkov, spletle so se nove prijateljske vezi. Drugo jutro nas je prebudilo prijetno sonce in vonj po morju. Sledil je nov dan, ko smo izvedeli več o stvareh, ki se tičejo študentov, se učili reševati najpogostejša študentska vprašanja, ter kje vse lahko poiščemo informacije, ki bi zanimale bruce. Sledile so še psihološke delavnice in še nekaj o predmetnem tutorstvu. Vmes pa smo imeli še dovolj prostega časa, da smo si ogledali mesto in se sprehodili ob morju. Ugodno vreme je dopuščalo, da so si nekateri privoščili kopanje v našem morju.

Zvečer je sledil zabaven program, kjer smo se tutorji med sabo animirali in zabavali še pozno v noč. V nedeljo je bil čas slovesa, še prej pa smo naredili evalvacijo in zaključek o tem kaj vse smo se naučili. Kljub začetnim dvomom je bil tutorski vikend odlična priložnost, da sem lahko spoznala nove prijatelje, kolegice z oddelka in še druge koristne informacije in veščine, ki bodo zagotovo prišle prav še v kakšnem naslednjem življenjskem obdobju. Lepo je nekomu pomagati, lepo je biti tutor/ka.

 Anamarija Peterkovič, tutorka

 osebni arhiv

OGLEL NUK-A Z BRUCI

Ena izmed prvih nalog tutork na našem oddelku je bila peljati bruce na ogled NUK-a. Sam ogled je vodila vodja ICB Mojca Trtnik, pridružila pa se nam je tudi predsednica Sekcije SŠB Urška Plaznik. Peljala nas je po prostorih, ki jih bodo lahko uporabljali tekom študija, kot so velika čitalnica, prostori z računalniki, garderoba, kavarna... na koncu smo si še ogledali ICB, kamor se lahko obrnemo, če potrebujemo pomoč pri seminarski nalogi, diplomni... S tem se je tudi zaključil naš poučen in zanimiv obisk te pomembne ustanove.

Mnenje brucke Katje Šuler: "Oktobra smo imeli študenti 1. letnika bibliotekarstva organiziran ogled Narodne univerzitetne knjižnice. Pred ogledom še nikoli nisem bila v NUK-u, zato mi je bil ogled izredno zanimiv. Sprva se mi je knjižnica zdela ogromna in bi se v njej zlahka izgubila. V NUK sem se kmalu po ogledu tudi včlanila, se že po nekaj kasnejših obiskih navadila na njen sistem in tako NUK redno uporabljam. Kot študentki bibliotekarstva mi je bil najbolj všeč naš oddelek v 4. nadstropju, kjer sta zaposleni Mojca in Nina, ki sta nam vsem bili v veliko pomoč pri pisanju seminarskih nalog."

 Anamarija Peterkovič, tutorka

 osebni arhiv

e-bukve

E-bukve je naslov predavanj in izobraževanj s področja knjig v dobi digitalizacije, ki so potekala ob sredah od 6. 11. do 18. 12. 2013 ob 18. uri, v prostorih organizatorja predavanj multimedij-skega centra Zavoda K6/4. Namen predavanj je bil raziskati možnosti in pasti elektronskega objavljavanja in ustvarjanja, digitalizacije, elektronske izposoje, elektronskega založništva, vprašanja avtorske zaščite ter spoznati nove načine branja in pisanja.

SREČANJA 2013

6. november : *Koraki na področju knjig v dobi digitalizacije* (Biblos, Študentska založba)

13. november : *Je e-knjiga res še knjiga? Predstavitev praks e-založništva iz tujine* (Ivan Kanič in Simon Pirš)

4. december : *E-literatura - nove priložnosti ali nove težave?* (Andrej Blatnik)

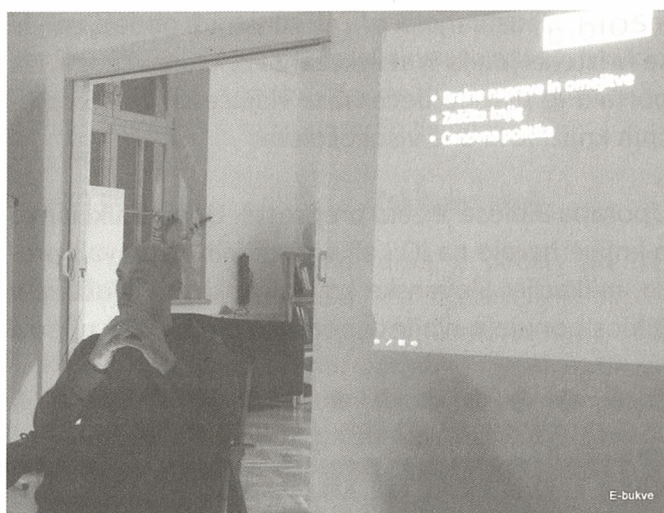
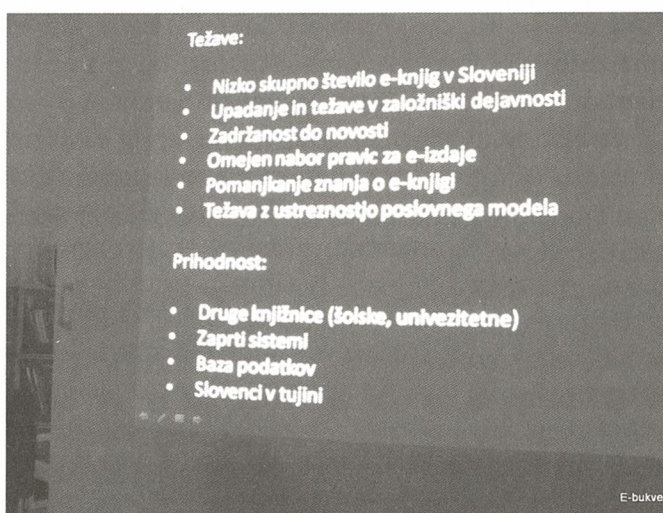
11. december : *Digitalizacija knjig* (Tamara Rozman in Dare Pejić)

18. december : *Avtorsko pravo in nekatere dileme elektronskega založništva* (Urša Chitrakar)

V kolikor vas tematika zanima, spremljate spletno stran Zavoda K6/4 (www.k6-4.org) ali všečkajte E-bukve na Facebooku. Gradivo in posnetki vseh predavanj bodo dostopni na spletu.

E-bukve se bodo nadaljevale v letu 2014.

 Ana Češarek

Koraki na področju knjig v dobi digitalizacije (produkcija MMC K6/4, E-bukve)

Prvo srečanje v okviru serije dogodkov E-

bukve je nosilo naslov Koraki na področju knjig v dobi digitalizacije na katerem se je Študentska založba predstavila s svojim projektom Biblos. Gre za pomemben projekt, ki je slovenskim splošnim knjižnicam omogočil izposojanje e-knjig, bralcem pa ponudil olajšan dostop do slovenskih e-knjig, zato vam Biblos na kratko predstavljamo v Štubiduju.

Biblos je prva prava e-knjižnica in e-knjigarna v Sloveniji, ki ponuja e-knjige slovenskih avtorjev. Svojo pot je začela že v letu 2011. Študentska založba je sprva nekaj svojih e-knjig nudila v Applovem Bookstoru, vendar so kmalu spoznali, da se slovenske knjige v poplavi vseh drugih knjig tam popolnoma izgubijo, zato so z letom 2012 začeli razvijati prve ideje za portal. Na začetku so se najprej usmerili v izgradnjo spletne knjižnice. Slovenske splošne knjižnice so bile nad idejo, da bi izposojale e-knjige, zelo navdušene. Tako so konec marca letošnjega leta (2013) ustvarjalci pričeli s testnim obdobjem, ki se je iztekel junija in se izkazal za zelo uspešnega. Na portalu je bilo do decembra vključenih že 45 splošnih knjižnic in ena visokošolska.

Uporaba Biblosa je zelo preprosta. Uporabniki lahko e-knjige berejo na IOS ali androidnih napravah preko aplikacije. Slovenske knjižnice, ki so vključene v Biblos ponujajo svojim uporabnikom, da si v njihovi

knjižnici lahko izposodijo tudi bralnike, če doma nimajo primernih naprav. Za izposojanje knjige morajo na portalu najprej izbrati svojo knjižnico in vpisati svoje uporabniško ime ter geslo, ki ga uporabljajo tudi za vstop v Cobissovo Mojo knjižnico.

Julija 2013 se je na Biblosu pojavila možnost, da si uporabniki nekatere e-knjige lahko tudi kupijo. Cena elektronske knjige je na Biblosu primerljiva s ceno mehke izdaje tiskane knjige.

Biblos trenutno ponuja okoli 600 e-knjig slovenskih avtorjev v EPUB ali PDF obliki. Največ knjig na portalu Biblos ponuja Študentska založba. V decembru je bil glede na izposojanje najbolj popularen biografski roman Cavazza avtorice Vesne Milek, tik za njim pa je bil roman Gorana Vojnoviča Čefurji raus!

Na portalu lahko sodelujejo tudi avtorji sami, saj jim Študentska založba po ugodni ceni ponuja, da pri njih izdajo svojo knjigo v e-obliki.

Ne glede na to, da je projekt šele v začetni fazi in ima zato tudi kakšno pomanjkljivost, je to za Študentsko založbo eden izmed velikih korakov, ki so ga naredili za uveljavitev slovenskih e-knjig v našem prostoru, hkrati pa so s svojim edinstvenim poslovnim modelom združili tako založniško kot knjižničarsko dejavnost.

 Polona Homec
 Simona Jerala

Strokovno srečanje: »Aktivnost je pogoj za uspešno delo«

Društvo bibliotekarjev Ljubljana (DBL) je v sodelovanju s Sekcijo študentov bibliotekarstva (SŠB) v ponedeljek, 16. decembra 2013 organiziralo strokovno srečanje »Aktivnost je pogoj za uspešno delo«. Na srečanje, ki je potekalo v dvorani Knjižnice Bežigrad, so bili povabljeni ugledni slovenski bibliotekarji, da bi svoje izkušnje in mnenja o iskanju zaposlitve ter o stanju zaposlovanja v slovenskih knjižnicah, delili s študenti bibliotekarstva. Namen srečanja je bil predstaviti študentom bibliotekarstva vpliv aktivnega sodelovanja v bibliotekarskih društvih na zaposlitvene možnosti in napredovanje na

delovnem mestu. Študentje imamo skozi tovrstna srečanja odlično priložnost neformalnega spoznavanja bodočih delodajalcev in sodelavcev.

Trendi pri zaposlovanju diplomantov bibliotekarstva

Uvodoma je predsednica mag. Maja Božič predstavila rezultate analize trga dela med leti 2000 - 2012 v predavanju »Trendi pri zaposlovanju diplomantov bibliotekarstva«. Za bodoče iskalce zaposlitve v knjižnicah so pomembni naslednji poudarki: "Število iskalcev zaposlitve je iz leta v leto naraščalo, najvišje je bilo

v letu 2012". Število razpisov za novega knjižničarja se je od leta 2004 zmanjševalo, najmanj jih je bilo leta 2012. V letu 2012 se je prvič (glede na podatke od leta 1992 naprej) pojavil problem, ko je knjižničarjev, ki iščejo zaposlitev več, kot je prostih delovnih mest v knjižnicah. Pričakovanja delodajalcev do iskalcev prve zaposlitve so zelo visoka. Kar 60 % razpisov je bilo za šolskega knjižničarja. Ostala zanimiva in s stališča študentov Oddelka za bibliotekarstvo ne preveč obetavna spoznanja, si lahko preberete v magistrski nalogi Maje Božič.

Predstavitve mnenj prisotnih bibliotekarjev

V imenu Zveze bibliotekarskih društev Slovenije (ZBDS) se je srečanja udeležila podpredsednica *Irena Sešek*, sicer zaposlena v NUK-u. Izpostavila je dve veliki prednosti delovanja v društvih, to sta pridobivanje strokovnih informacij in poznanstev, ki pozitivno vplivajo na posameznikovo delo v knjižnici. Študente je spomnila na njihovo možnost udeležbe na vseh strokovnih srečanjih in kongresih, ki jih organizira ZBDS.

Podobno o sodelovanju pri društvih meni direktorica Knjižnice Medvođe, *Jana Krašovec*, ki je povedala, da je veliko bibliotekarskih kolegic spoznala kar na plesišču tekom kongresa v Laškem 2013. Pri iskanju zaposlitve je študentom svetovala, naj pokažejo življenjsko energijo, po njenih besedah bo direktor izbral tistega, ki izžareva sonce, optimizem, voljo, pripravljenost do dela, fleksibilnost.

O možnostih prostovoljstva v knjižnicah je spregovorila mlada *Dani-jela Jaklič*, ki se jo lahko spomnite kot pomočnice Damjane Vovk v ICB v NUK-u. Poudarila je, da ji je ravno prostovoljno delo omogočilo ogromno znanja in poznanstev, ki so ji nedvomno koristile pri iskanju zaposlitve. Tekom prostovoljnega dela ji je knjižnica omogočila tudi udeležbo na različnih tečajih, zaradi katerih je postala bolj kompetentna in bolj zaposljiv kader.

S svojo udeležbo nas je počastil direktor CTK, *Miro Pušnik*. Čeprav se zaveda, da je zaposlenih premalo in si želi več kadrov, saj to vpliva na višjo kakovost knjižničnih storitev, novih bibliotekarjev ne sme zaposliti zaradi Zakona o uravnoteženju javnih financ. Izpostavil je, da razume prednost mladih strokovnjakov, ki so polni novih idej. Hkrati je opozoril, da imajo diplomanti bibliotekarstva le temeljna znanja, ki jih morajo dopolniti z različnimi usposabljanji,

konkurenca pa, da je zelo huda.

S strani šolskih knjižničarjev je svoje dodala *Maja Miklič*, ki večkrat sodeluje z Oddelkom za bibliotekarstvo, aktivna pa je tudi v Sekciji za šolske knjižnice. Poudarila je, da je v današnjih časih že skoraj nujno, da ima iskalec zaposlitve v šolski knjižnici narejeno pedagoško andragoško izobraževanje in dodaten strokovni izpit (oboje tekom študija ne pridobimo) ter dokazilo o nekaznovanosti – brez teh treh pogojev kandidata niti ne povabijo na razgovor. Po njenem je na šolah zelo majhna možnost, da zaposlijo mladega diplomanta. Pozvala je študente bibliotekarstva, naj se vsaj včlanijo v Facebook skupine sekcij in društev ZBDS, ker bodo tako lahko spremljali novosti, tovrstno članstvo pa je tudi brezplačno.

Nekaj besed je povedala še *Alenka Jamnik*, ki je zaposlena v knjižnici Prirodoslovnega muzeja Slovenije, sicer članica Sekcije za specialne knjižnice. Izpostavila je možnost pridobivanja kvalitetnih informacij preko društev, kar je večinoma brezplačno, to je v današnjem času zelo pomembno.

Nazadnje je svoje 30-letno delo v knjižničarstvu predstavil profesor *dr. Primož Južnič*. Izpostavil je svoje delo predstojnika Oddelka BINK, kjer se je zavzemal za boljši študij s kvalitetnejšo prakso. Praksa, ki se izvaja po bolonjskem programu po besedah dr. Južniča, lahko pripelje do dragocenih poznanstev in tudi prve zaposlitve (s čimer se strinja tudi avtorica tega besedila). Od letošnjega študijskega leta je možno prakso izbrati tudi na 2. stopnji, kot izbirni predmet, kar je toplo priporočljivo. Še ena pomembna novost, ki se je uvedla med predstojništvom dr. Južniča, je možnost udeležbe na tečaju za prevzemanje zapisov (del COBISS licence), ki se ga lahko udeležijo vsi, ki opravijo izpit iz predmeta Katalogizacija (3. letnik). Priporočljivo si je torej izbrati ta predmet v 3. letniku 1. stopnje.

Dodatni problemi s katerimi se srečujejo mladi iskalci zaposlitve in so bili izpostavljeni so:

- volontersko pripravništvo,
- pridobivanje bibliotekarskega izpita in Dovoljenja za vzajemno katalogizacijo v sistemu COBISS,
- Zakon o uravnoteženju javnih financ zaradi katerega knjižnice ne smejo zaposliti novega sodelavca niti, če gre za nadomestitev sodelavca, ki je šel v pokoj.

Rešitve, ki so bile nakazane:

- zaposlovanje preko evropskih projektov,
- zaposlovanje preko javnih del,
- usposabljanje na delovnem mestu preko Zavoda za zaposlovanje RS,
- oprostitvev plačila prispevkov za zaposlitev mladih (razpis ZZZRS poteka do 31.12.2014),
- delodajalci težko spremljajo nenehne zakonske spremembe v zaposlovanju, zato je naloga mladih iskalcev zaposlitve, da iščejo možnosti in na njih opozorijo delodajalce.

Zaključne misli

Zaključno misel je podala predsednica SŠB Urška Plaznik, ki je dejala, da je kljub pomanjkanju volje med študenti, potrebno ostati pozitiven in iskati možnosti udejstvovanja tudi preko društev in sekcij ZBDS. Zaposlitev se bo že morala najti tudi na nas, ki smo in bomo aktivni! Mag. Maja Božič je še dodala, da naj bo študij študentom kljub vsemu prioriteta.

Po uspešnem strokovnem srečanju »Poklicna pot bibliotekarja« iz maja 2012, ki je potekalo v Trubarjevi hiši literature, sta SŠB in DBL ponovno želela organizirati dogodek, ki bi bil koristen in zanimiv za študente bibliotekarstva. Izredno nizka udeležba študentov bibliotekarstva je bila zaskrbljujoča. Upam, da ste bralci teh vrstic dobili vsaj nekatere ključne informacije, za vsa vprašanja pa še en nasvet s srečanja: SPRAŠUJTE, SPRAŠUJTE, SPRAŠUJTE!

 Ana Češarek

Knjigobežnice

Knjigobežnica na Filozofski fakulteti

V avli naše fakultete ste verjetno že opazili leseno hišico, ki je pritrjena na veji in na njej piše »Knjigobežnica«.

Knjigobežnice so Facebook skupina, ki je nastala leta 2011 in spodbuja izmenjavo knjig med bralci. Knjige, ki jih bralci ne potrebujejo, lahko pustijo kje na prostem in nato lokacijo sporočijo v Facebookovi skupini Knjigobežnice ali pa kar v odloženo knjigo napišejo sporočilo. Opaziti je tudi vedno več hišic v katere lahko posamezniki odložijo tiste knjige, ki jih doma ne potrebujejo več ali pa si vzamejo knjige iz hišice.

Člani Sekcije študentov bibliotekarstva smo menili, da je prav, da tudi našo fakulteto obogatimo s projektom »Knjigobežnice« in v avlo postavimo hiško. V mesecu oktobru je pobudnica projekta ga. Nina Kožar na Facebook skupini Knjigobežnice objavilo fotografijo hišic, ki so jih podarjali. Ideja o tem, da bi hiško postavili v avli Filozofske fakultete je bila gospe Kožar všeč in nam je eno hišico podarila.

Opaziti je, da je ideja na naši fakulteti dobro zaživela, ker v hišici nikoli ne manjka knjig. K temu lahko pripomorete tudi sami, če boste v hiško odložili knjigo, ki je ne potrebujete več ali pa boste projekt predstavili svojemu kolegu.

Pa veselo branje!

 Martin Čelig

 Vanja Jazbec

Kako sem postal neumen? oz. prvi Bralni klub

V ponedeljek, 2. decembra, je v prostorih Narodne in univerzitetne knjižnice Ljubljana potekal prvi bralni klub študentov bibliotekarstva v tem študijskem letu. Ob 17:00 se nas je zbralo približno 10 knjižnih navdušencev, večinoma z našega oddelka, nekaj udeležencev pa je bilo tudi z drugih oddelkov Filozofske fakultete. Debatirali smo o knjigi Martina Pagea *Kako sem postal neumen*.

Knjiga govori o petindvajset let starem Antoinu, ki je preveč pameten za svet v katerem živi. Ugotovi, da je inteligenca bolezen, ki pa jo na njegovo žalost družba ne priznava kot tako, zato sprva sklene kar nekaj radikalnih odločitev, na koncu pa ugotovi, da bo najbolje, če postane kar neumen.

Knjiga pokriva veliko različnih problematik, predvsem pa je kritika modernega sveta in družbe, kar je bilo idealno za bralni klub, saj smo lahko na ta način ob sproščenem pogovoru obravnavali veliko različnih tem.

Na splošno smo bili organizatorji tega dogodka zelo zadovoljni z odzivom, saj je naš pogovor potekal naravnost odlično, sploh glede na to, da je bil to prvi bralni klub v letošnjem študijskem letu. Vsekakor bomo pogovore ob in o knjigah še organizirali. **Naslednji bralni klub bo v torek, 25. februarja ob 18.00 v sejni sobi v NUK-u. Pogovarjali se bomo o knjigi Aleksandra Hamona: *Knjiga mojih življenj*.**

Vsi ste vabljeni!

 Jan Donoša, Urška Levstek

 Anamarija Peterkovič

Kako ostati »v toku« s hitrimi spremembami v stroki?

V okviru predavanj pri predmetu *Osnove bibliotekarstva in organizacija knjižnic*, v torek 17. 12. 2013, so študente 1. letnika na povabilo Sekcije študentov bibliotekarstva, obiskale predstavnice Zveze bibliotekarskih društev Slovenije (ZBDS).

Dr. Melita Ambrožič, dolgoletna predsednica ZBDS in sodelavka oddelka, je študentom predstavila pozitivne strani aktivnega sodelovanja v bibliotekarskih društvih in razloge, zakaj naj bi se v združenja sploh vključili. Razloge je v splošnem razdelila v dve skupini:

individualne

Ljudje smo socialna bitja. Imamo željo po druženju in ustvarjanju. Prav to pa se nam ponuja v okviru združenj. Posledično rastemo, se učimo. Sodelovanje v združenju predvsem mlademu posamezniku omogoča pridobiti izkušnje pri vodenju in organizaciji.

v povezavi s stroko

Pomembno za stroko je, da deluje timsko in da se pripadniki stroke združijo v društva, ki imajo skupne cilje in programe. Knjižničarstvo je izredno hitro spreminjajoča se dejavnost, delovanje v združenju pomeni ostati "v toku" z dogajanjem.

Predsednica SŠB, Urška Plaznik, je povedala, da je v času 3 mesečnega aktivnega sodelovanja v sekciji osebno zrasla, predvsem pa je spoznala veliko novih ljudi in bodočih delodajalcev.

Študentom je predstavila tradicionalno "predbožično pitanje", ki vsako leto poteka pred božično-novoletnimi prazniki na oddelku in jih vzpodbudila, da tudi sami spečejo in prinesejo pecivo.

Mag. Maja Božič, predsednica Društva bibliotekarjev Ljubljana je predstavila društvo. Njegov namen je predvsem povezava kolegov iz različnih tipov knjižnic, organizacija srečanj z namenom, da se člani družijo med seboj, spoznavanje kolegov iz prakse, tujine, pogovori o težavah s katerimi se srečujejo na delovnem mestu. Društvo je za študente-člane Društva bibliotekarjev Ljubljana sofinanciralo udeležbo na izobraževalnih knjižničarskih dogodkih v letu 2013. Na razpis pa sta se prijavili le dve študentki.

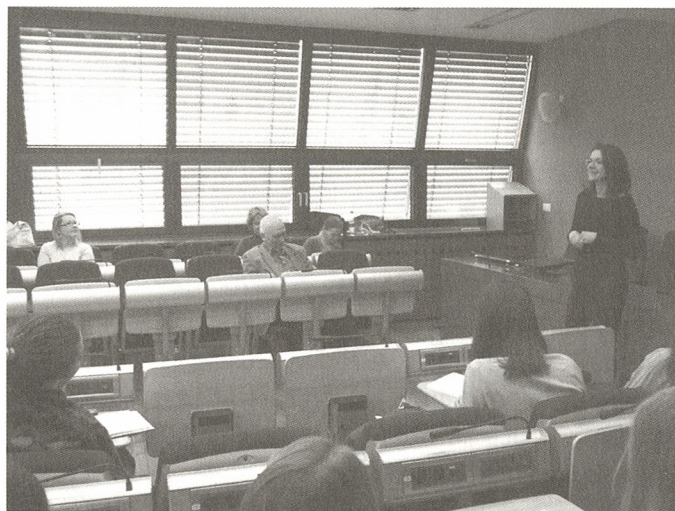
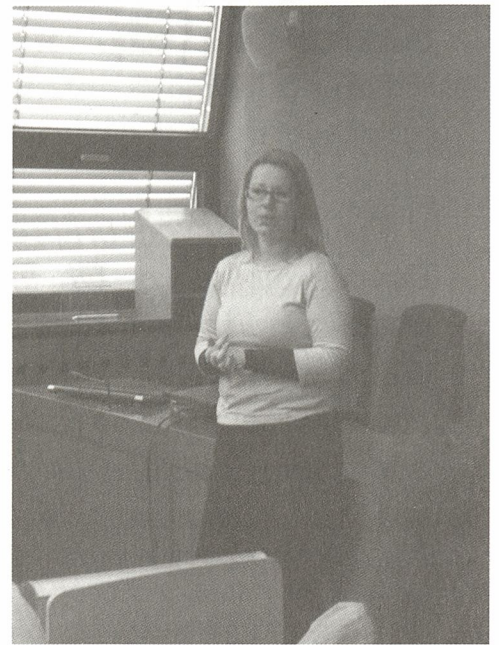

Predsednica društva bibliotekarjev Maribor, mag. Branka Kerec, je predstavila društvo bibliotekarjev Maribor (spletna stran, blog, facebook profil...). Poudarila je pomen sodelovanja v društvu za osebno rast, saj druženje na neformalnih srečanjih omogočajo lažje vzpostavljanje kontaktov.

Na srečanju smo slišali, da se bibliotekarska in informacijska znanost hitro razvija, pojavljajo se nove tehnologije in nova orodja za iskanje informacij. Klasična vloga knjižničarja se preoblikuje. Podoba knjižničarja, ki samo sedi za izposojevalnim pultom in zлага knjige na police, je stvar preteklosti.

Gostje so podarile, da na oblikovanje podobe knjižničarja vplivajo tudi bibliotekarska društva. Aktivno delovanje v društvu in sekciji posameznikom širi obzorja. Komunikacija s kolegi v združenju je pomembna tudi zato, ker v knjižnicah niso zaposleni samo diplomirani bibliotekarji, nekateri so se tega dela priučili. Udeležba na posvetovanih posameznikom omogoča širjenje novih poznanstev, vpogled v to, kako drugje opravljajo delo. Pridobljeno znanje je mogoče prenesti v svoje delovno okolje, kar pa vodi do napredka.

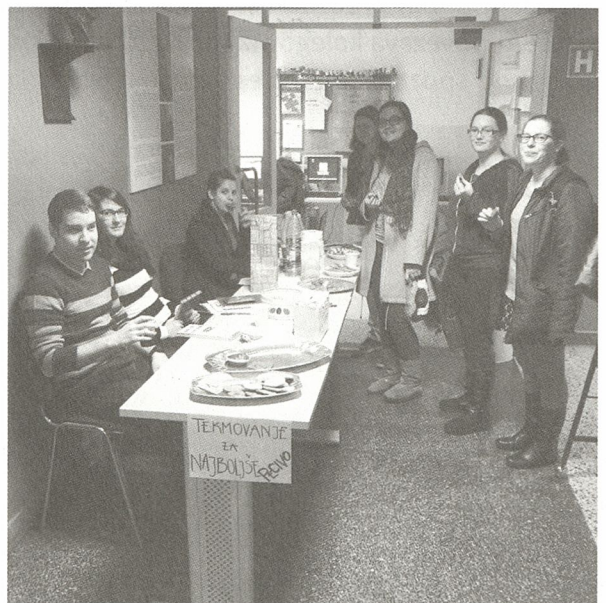
Predavanje se mi je zdelo zelo zanimivo. Menim, da je aktivno sodelovanje v bibliotekarskem društvu predvsem za nas mlade dobra popotnica, saj lahko pridobimo veliko praktičnih izkušenj, ki jih v okviru študijskega programa ne moremo.

 Jana Skubic

 Vanja Jazbec

Predbožično pitanje s srečelovom 2013

Združeni študentje s Sekcije študentov bibliotekarstva in oddelčne tutorke so tudi letos poskrbeli za tradicionalno predbožično vzdušje v 5. nadstropju Filozofske fakultete. Pred predavalnico 528 je 18. decembra spet dišalo po piškotih, za katere moramo letos posebej pohvaliti štiri pridne brucke: Katjo Šuler, Manco Lončarič, Ano Gašperič in Nino Horvat. Vse štiri so v zahvalo dobile nagrade, med katerimi velja omeniti bon za brezplačno članarino v Mestni knjižnici Ljubljana. Potekal je tudi srečelov, v katerem je SŠB uspela zbrati malce manj kot 70 EUR sredstev, ki jih bomo lahko porabili za zaključni piknik in druge manjše dogodke. Hvala vsem za udeležbo.

 Ana Češarek

 Vanja Jazbec

NAJVEČJA SPLOŠNA KNJIŽNICA V EVROPI

V jesenskem času se je dogajalo kar nekaj stvari na našem področju. V oktobru je potekal tri dnevni kongres v Laškem, 21. novembra je bil Dan splošnih knjižnic, v mesecu novembru je potekal tudi 29. Slovenski knjižnični sejem. Pred vsemi temi dogodki pa se je 3. septembra v Birminghamu v Angliji odprla nova splošna knjižnica. Zakaj je tako posebna? Ker je s svojimi desetimi nadstropji postala največja javna knjižnica v Evropi.

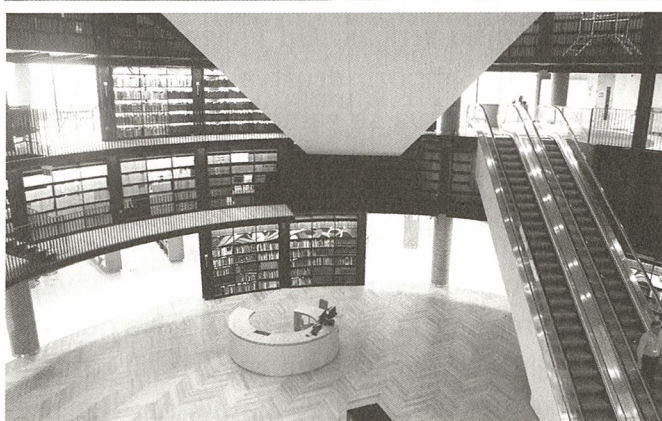
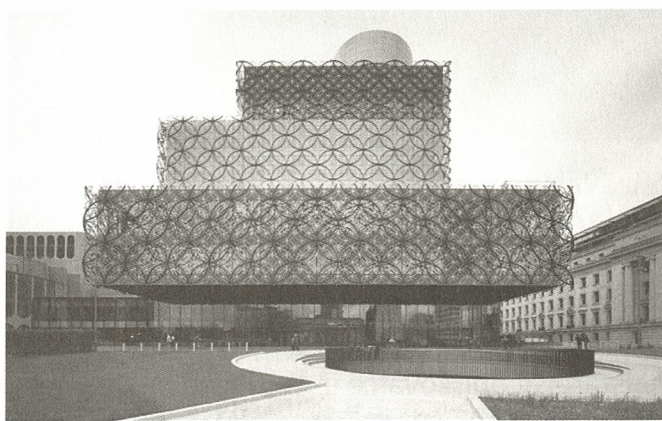
Leta 2006 so se odločili, kje bo stala nova stavba in leta 2007 razpisali arhitekturni natečaj. Dve leti kasneje so sledila arheološka izkopavanja. V začetku leta 2010 pa so začeli z gradnjo. Nizozemsko arhitektko, Francine Houben, so izbrali na mednarodnem natečaju, ki ga je vodil kraljevi inštitut britanskih arhitektov in na katerega se je prijavilo več kot sto arhitektov. Aprila 2013 so simbolično prenesli knjige na police nove knjižnice, prva knjigo je bila od J.R.R. Tolkiena Hobit. Naj samo kot zanimivost omenim ceno gradnje. Tako imenovana »people's palace«, kot je knjižnico poimenovala arhitektka sama, je stala 189 milijonov funtov oziroma 221 milijonov naših evrov.

»Nisem želela opečnate stavbe, ker smo potrebovali veliko svetlobe, vendar tudi steklene nisem želela«, je dejala arhitektka. Futuristična fasada birminghamske knjižnice je opremljena z več kot pet tisoč prepletajočimi se kovinskimi obroči, ki na simbolni ravni odsevajo industrijsko preteklost mesta in njegove kanale in predore, sicer pa ščitijo prostore pred neposredno sončno svetlobo, a hkrati čez dan omogočajo dobro osvetljenost večine knjižničnih prostorov. Notranjost pa je prilagodljiva in brezčasna, drzna in rafinirana, hkrati pa tudi enostavna za vzdrževanje. Knjižnica ponuja 35.000 kvadratnih metrov površin, v njej je poleg osrednje birminghamske knjižnice še otroška knjižnica, glasbena knjižnica, študijski center, več razstavnih prostorov, dvorana s tristo sedeži. V knjižnici bodo hranili pomembne zbirke fotografij in redkih knjig, v strešni rotundi zlate barve pa so uredili spominsko sobo Williama Shakespearja, viktorijansko bralnico iz leta 1882, ki so jo v celoti prenesli iz stare osrednje birminghamske knjižnice in je shranjena čakala na boljše čase.

Pridobljeno 12.12.2013 s
www.libraryofbirmingham.com.

 Maja Praprotnik

 Splet

Poskus objektivnega pogleda na 29. slovenski knjižni sejem

(reportaža dveh študentk)

Knjige, knjige, knjige. Hm, le na kaj naju to spominja? Saj res, knjižni sejem. Letos je potekal v Cankarjevem domu že 29. slovenski knjižni sejem. V petih dneh se je zvrstilo prek 100 dogodkov, ki so bili zanimivi tako za najmlajše, kot najstarejše obiskovalce in tudi tiste neke vmes. Za razliko od prejšnjih let je bil letos za en dan daljši, potekal je namreč šest dni.

Začel se je v torek, 19. 11. 2013, s Strokovnim dnevom, ki je bil namenjen vsem strokovnim delavcem na področju založništva in bibliotekarstva ter tistim, ki bodo to šele postali - študentom našega oddelka.

Zvrstilo se je pet delavnic: Knjigotrška akademija, Založniški vrtljak, Od knjige se živi, Ideja market in Simpozij društva bralna značka - ZMPS. Udeležili sva se samo treh delavnic, kar je pravzaprav dobro, saj so vse potekale hkrati. Jaz sem se udeležila delavnice Od knjige se živi, Urška Založniškega vrtljaka, obe pa sva si pogledali Ideja market. Naj vam podrobneje povem, vem, zanima vas, kaj se je dogajalo. Na delavnici Od knjige se živi so nam predstavili različne založniške poklice. Andrej Blatnik nam je predaval o uredniškem poklicu, kaj je pomembno oziroma kaj vse naj bi imel "popoln" urednik, povedal nam je tudi nekaj o zgodovini in začetkih uredniškega dela. Marta Barle Kocijan nam je povedala nekaj o delu lektorice, kako je začela oziroma kje je delala, in kaj dela lektor. Pri predstavitvi oblikovalca je prišlo do zamenjave, saj je namesto predavatelja prišla predavateljica, ki je verjetno to nalogo dobila v zadnjem hipu. Zanimiva je bila knjigica v skodelici, ki jo je prinesla in je bila tudi motiv na letošnji Debatni

kavarni. Svoje delo so predstavili še promotor, urednica spletnega portala in urednik aplikacij. Teh treh se nisem udeležila, ker sem se "presečila" na Ideja market, kjer so se predstavili mladi ilustratorji, fotografi, pisatelji, oblikovalci... Razstavljalci so bili študentje, ki so diplomirali oziroma še bodo diplomirali in so nekaj svojega znanja že uporabili, tam pa so bili zato, da so nam pokazali, kaj so naredili in da so odgovorili na morebitna vprašanja obiskovalcev o svojem delu.

Na kratko vam bova predstavili tri mlade oblikovalce. Nina Štajner (www.3fs.si) je diplomirana oblikovalka vizualnih komunikacij (ALUO), ki se je na delavnici Ideja market predstavila s projektom Toonia Storymaker. Gre za otroško aplikacijo za tablični računalnik, s pomočjo katere lahko otroci izdelujejo ilustrirane stripe. Lenart Slabe (www.tumblr.com) študira grafično oblikovanje, a se ukvarja predvsem z ilustracijo in stripom. Trenutno dela na znanstveno-fantastičnem stripu, ki bo verjetno izhajal na spletu. Urška Alič (cargocollective.com/alicurska; crnozanohtam.tumblr.com) obiskuje Grafične in interaktivne komunikacije (NTF). Največ ustvarjalnega časa posveča sitotisku, grafičnega oblikovanja pa se večinoma loteva v okviru projektov turističnega društva v Bohinju.

Na Založniškem vrtljaku so se predstavile nekatere male in velike založbe. Predstavitve založb so se dogajale vzporedno v sejnih sobah M1 in M3/4. Udeležila sem se tistih v sejni sobi M1, kjer so se predstavile založbe Oka, otroška knjiga, MIŠ založba, Goga, Didakta in Mladika Trst. Predstavniki so povedali nekaj o zgodovini

svojih založb, poudarek pa je bil na predstavitvi letošnjih in nagrajenih knjig.

Naslednji dan, torej v sredo 20. 11. pa se je sejem začel zares. Različne založbe so na stojnicah ponujale knjige po akcijskih cenah, po pet knjig za ceno treh in tri knjige za ceno dveh, najnovejše pa niso bile tako zelo znižane. Najcenejše so bile vsekakor križanke in sudokuji. Opazili sva, da je bila letos na večini stojnic velika ponudba pravljič in ostalih otroških knjig, ki so bile zelo znižane. Niso pa bile vse stojnice knjižne, nekatere so bile stripovske, druge pa s knjižnimi oblekicami in kazalniki. Veliko se je dogajalo tudi na Forumu za obiskovalce, Debatni kavarni in na prireditvi Poskusimo besedo.

Na Forumu za obiskovalce sem si ogledala glasbeno predstavitev knjige Ferija Lainška z naslovom Orkester za poljube. Pogovor o vsebini knjige so z glasbo pospremili Janez Dovč na harmoniki, Ditka Čepin kot vokalistka in kitaristka, ki je zapela tri pesmi in Zoran Čepin, ki je Ditko pri zadnjih dveh pesmih spremljal na klaviaturah. Zelo zanimive so bile tudi Tačke pomagačke, kjer so nam predstavili društvo Tačke pomagačke, ki s pomočjo psov pomaga otrokom, ki imajo težave pri branju. Predstavilo se je osem kužkov z lastniki, ki so tudi člani društva. Poleg tega, da smo izvedeli nekaj o društvu, kako se včlanimo in kaj potrebujemo, so nam pokazali tudi nekaj trikov, ki jih znajo posamezni psi ter prikazali, kako psi berejo z otroki. Tukaj so se obiskovalci knjižnega sejma lahko družili tudi z Zvezdano Majhen in Zmajčkom. Zvezdana Majhen, avtorica pesniške zbirke Senčne rime in

Debatna kavarna 22. 11. 2013

O umetnosti in branju ali o knjigah za umetnost in kulturo

tudi avtorica veliko pesmic v reviji Zmajček, je z obiskovalci poklepetala o rimah in navdihu. Na oder je prišel tudi pesnik Ivan Cimerman in z nami delil svoje misli o navdihu. Obiskal nas je tudi Zmaj- maskota revije Zmajček, ki je razveselil predvsem mlajše otroke, čeprav tudi starejših ni pustil malodušnih. Punčka Živa, uredničina hči, ki je bila navdih za eno Zvezdanino pesem, nam je zrecitala pesmico iz Senčnih rim. Predstavil se nam je tudi I-band OŠ Kranj. Za obiskovalce knjižnega sejma so priredili mini koncert. Uživali smo lahko v zborovskem petju z glasbeno spremljavo na I-padih. Najprej so zapeli pesem z njihovim avtorskim besedilom in melodijo, z naslovom F- song. Pesem govori o facebooku in nas opominja, da smo vedno bolj vpeti v elektronska socialna omrežja. Kasneje so zapeli in „zaigrali“ še tri pesmi. Na koncu so nam pokazali še kako se igra na „inštrumente“ prek I-padov in predstavili plačljivo aplikacijo za tablične računalnike- Garage Music, ki jo uporabljajo za igranje.

Na Debatni kavarni sem poslušala debato o Zakonu o enotni ceni knjige, čevlji in jogurt, ki jo je organizirala Zbornica knjižnih založnikov in knjigotržcev pri GZS. Pogovarjali so se povezovalc Zdravko Kafol z gosti Bojanom Švigljem, Nevenom Antičevićem (HR) ter mag. Franzijem Filipičem. Primerjali so urejenost Zakona o enotni ceni knjige na Hrvaškem in v Avstriji ter komentirali predlog Zakona v Sloveniji. Pogovarjali so se tudi o težavah pri prodaji knjig, ki so nastale zaradi Zakona in o izvirnostih iskanja lukenj v Zakonu.

Debata Avtorji, ki preHITEVajo svoj čas, pa je bila posvečena izidu romana Planetarium, ki ga je napisal, od leta 1975 pokojni, Vojko Gorjan, ki je na objavo čakal trideset let. O tej temi so nam spregovorili dr. Miklavž Komelj, ki je zbral in uredil besedila ter napisal spremno besedo k izdaji Planetariuma s sogovornikoma Sergejem Kapusom in Brankom Gradišnikom. Pogovor je potekal predvsem o avtorju knjige, ki je bil poleg tega še pesnik in vizionar, samega sebe pa je poimenoval celo za „preroka“. V pogovoru so se sogovorniki posvetili tudi temam, ki jih je Vojko Gorjan načel v Planetariumu: misticizem, vide-nja, izkoriščanje energije v prihodnosti... V njegovih delih so ideje in trditve, ki jim mentalno še sedaj nismo sposobni slediti. Za objavo knjige v tistih časih pa je bil preprosto preveč napreden in neprilagodljiv.

Na prireditvi Poskusimo besedo sem se udeležila dogodka Moč naslovke - Ilustracija, bližnjica h knjigi, ki je bil res nekaj posebnega. Potekal je nekako v povezavi z razstavo naslovk: O simbiozi ilustracije in knjižne naslovnice Samire Kentrić. Na razstavi je Samira Kentrić razstavila 25 naslovnice iz zbirke Koda. O pomenu ilustracij in naslovke so se pogovarjali urednica založbe Ph RED Tadeja Zupan Arsov z ilustratorjema Samiro Kentrić in Izarjem Lunačkom ter s poznavalcema ilustracije Bedito Mlinar in Jožetom Zupanom. S sabo so prinesli tudi primerke dobrih naslovnice, tistih, ki so se jih „dotaknile“. Z obiskovalci so delili svoja občutja do naslovnice in ilustracij. Pogovor je potekal tudi o „kiču“ - prava ilustracija te nagovori, medtem ko ti kič ne napolni srca. Povsem nenačrtovano pa sem se udeležila po-

delitve Zlatih hrušk, lahko bi rekla, da tudi nevede. Prireditve, ki je potekala v Kosovelovi dvorani, sta povezovala, v klovnovsko opravo oblečena, Tina Janežič in Damjan Trbovc. Kot govornik, je Boštjan Gorenc – Pižama, očaral in spravil v smeh celotno Kosovelovo dvorano. V njem je na humoren način predstavil svoje izkušnje s knjigo, nekaj pa je povedal tudi o lovljenju ravnotežja pri izdajanju kakovostnih knjig. Najbolj me je presenetila Ekvilibristika (artistična ravnotežna spretnost) branja. Za zapletenim in nerazumljivim imenom se je skrivala prava mala cirkuška predstava. Kot cirkuški artisti so se predstavili štirje, dve dekleti in dva fanta, iz Cirkokroga (združenje za cirkuško pedagogiko). Občinstvo so očarali s svojo eleganco, ujemanjem z glasbo, motorično spretnostjo, ravnotežjem... Njihov nastop je spremljala skupina Farafinslo z afriško glasbo, ki so jo izvajali na bobnih. Prišel je tudi vrvohodec in z nami delil svoje izkušnje o učenju hoje po vrvi s palico. Povedal nam je, da lahko držiš ravnotežje na dvanajst mm široki žici le na ta način, da hodiš naprej brez ustavljanja. Toda takoj, ko narediš korak si izven ravnotežja. Po tej logiki je ravno neuravnoteženost pot do ravnotežja. Na koncu so podelili še tri priznanja za Zlato hruško 2013. Priznanje avtorju in založbi za prevedeno mladinsko leposlovno knjigo sta dobili kar dve knjigi. Eno je bilo podeljeno Dušanu Ogrizku, ki je prevedel Zgodbe o zemljemorju avtorice Ursule K. Le Guin, drugo pa je bilo podeljeno Andreju Hitiju Ožingerju, ki je prevedel Vojno pošast Patricka Nessa. Obe knjigi je izdala založba

Mladinska knjiga. Patrick Ness je bil ravno v tem času v Sloveniji, kjer je predstavljal svojo knjigo.

Prišel je tudi na oder, kjer je gledalcem povedal nekaj besed. Drugo priznanje je bilo podeljeno avtorjem in založbi za slovensko izvirno poučno mladinsko knjigo. Dobila sta ga avtorica Lučka Kajfež Bogataj in ilustrator Izar Lunaček za knjigo Vroči novi svet, ki je bila izdana pri Cankarjevi založbi. Tretje priznanje pa je bilo podeljeno avtorjem in založbi za izvirno slovensko mladinsko leposlovno knjigo. Dobila sta ga avtor Peter Svetina in ilustrator Damjan Stepančič, za knjigo Ropotarna, ki je bila izdana pri založbi Miš. To je bil edini dogodek na katerega sem šla povsem nenačrtovano. Morda me je ravno zato, ker se nanj nisem mogla psihično pripraviti, tako pozitivno presenetil. Toda le kdo bi se lahko pripravil na cirkusante, vrvohodca, afriško glasbo, Boštjana Gorenca – Pižamo, Patricka Nessa, kakovostne knjige in še kaj? Vse pohvale organizatorjem dogodka, MKL Pionirski.

Na knjižnem sejmu je bila prvič postavljena E-cona, ki je vsekakor pritegnila pozornost obiskovalcev. Na Samsungovih pametnih telefonih in Applovih i-Padih smo lahko pogledali in tudi raziskovali elektronsko knjižnico in storitve, ki jih te naprave omogočajo. Obiskovalci knjižnega sejma so lahko poskusili, kako se berejo e-knjige slovenskih založnikov na e-bralnikih. Presenetilo me je predvsem število slovenskih založnikov, ki že prodajajo e-knjige.

Zelo zanimiva je bila tudi razstava stripa, STRIP. ART.NICA BUCH, kjer so prikazali potek izdelave stripa od osnutka, prvih barv do končnega izdelka tj. vezanega stripa. Presenetil me je strip, ki na humorističen način predstavi kako sta se spoznala Janez Janša in njegova žena.

O letošnjem slovenskem knjižnem sejmu pa je red. prof. dr. Miha Kovač povedal naslednje:

»Letošnji knjižni sejem je bil eden najbolj uspešnih, tako po prodaji knjig, kot po številu prireditelj in obiskovalcev. V primerjavi s podobnimi prireditvami v Evropi ima sicer še kar nekaj rezerve (knjižni sejem v Vilnius, ki je podobno veliko mesto kot Ljubljana, ima denimo 60.000 obiskovalcev, ljubljanski 40.000; v Vilnius, ki ima 400 dogodkov na sejmu, v Ljubljani 200; v Vilnius so imeli lani na obisku 30 tujih avtorjev, v Ljubljani le enega, ipd.) a je na dobri poti da preraste v enega najbolj obiskanih kulturnih dogodkov v Sloveniji. Upam, da bomo razvojne potenciale izkoristili že prihodnje leto, ko bo imel sejem 30. rojstni dan in ne glede na recesijo pripravili prireditev, ki bo še boljša kot letos.«

 Barbara Kroflin, Urška Levstek

 Vanja Jazbec

Tačke pomagačke

Intervju s PETROM REZMANOM, rudarskim pesnikom in kresnikovim nominirancem 2013

Pogovarjala sem se s Petrom Rezmanom, uspešnim pisateljem, dramatikom in pesnikom ter nominirancem za kresnika 2013. Optimističen pisatelj, ki zagovarja načelo, da bo dober pisec tudi bran, je razgrnil ozadje svojega literarnega ustvarjanja.

Slovenski bralci vas poznamo kot pesnika, pisatelja in dramatika. Katera izmed teh zvrsti je vaša najljubša in najbolj po godu vašemu stilu pisanja?

Konec koncev je stvar čisto praktična. Trenutno se največ posvečam prozi, ker sem z založbami dogovorjen vsaj za tri knjige. Sicer sem zelo rad pisal dramske tekste. Medtem ko sem s pisanjem poezije zavestno končal s pesniško zbirko Družmirje, leta 1997. Takrat sem se odločil, da se posvetim predvsem prozi.

Katera vaša knjiga vam je najljubša in zakaj?

Težko bi izbral samo eno. Eden izmed vrhuncev je zagotovo pesniška zbirka Družmirje. Potem pa seveda zbirka kratkih zgodb Skok iz kože. Kar se dram tiče, ima posebno mesto dramska pesnitev, ki sem jo naslovil Ljubljana - Gospa sveta. To je zadnje dramsko delo,

ki sem ga izdal. Seveda je tukaj tudi roman Zahod jame. Običajno je tako, da ti je zadnja knjiga najbližje in najbolj v spominu. V Zahodu jame je precej avtobiografskih zgodb, zato mi je roman tudi v tem pogledu blizu.

Zahod jame je bil nominiran za kresnika 2013. Roman problematizira življenje in delo rudarjev, kar dobro poznate, saj ste bili sami zaposleni v Rudniku lignita Velenje. Na vaši spletni strani lahko tudi preberemo, da ste rudarski pesnik. Zakaj ste se odločili ravno za to tematiko?

Dejstvo je, da se je čas, ko sem delal v jami, vtisnil v moje spominske celice in tako se je te teme nabralo za celo življenje. Sčasoma, ko sem se začel s temo intenzivneje ukvarjati, sem ugotovil, da gre za relativno nepoznano tematiko. V tem pogledu imam prednost pred drugimi pisatelji. Bolj pomembno pa je to, da ta tematika ponuja neskončno široko paleto prisodob življenja v temi; gre za igro teme in svetlobe, življenja in smrti. Tej temi sem se sčasoma popolnoma predal. Konkretno pri romanu Zahod jame pa me je zanimal odnos med življenjem in smrtjo; problematiziral sem predvsem strah pred smrtjo. Preko teh tem se pleče kariera rudarja Ivana, ki se spominja treh nesreč v rudniku, v katerih je umrlo nekaj rudarjev. To tematiko, ki je po svoje here tična, sem poizkusil obdelati, ker se o samem rudarskem poklicu ni nikoli veliko govorilo, sploh o nesrečah in strahu. Glede oznake

rudarski pesnik bi rad povedal, da gre za etiketo, ki sta mi jo prilepila čas in kritika. Nikoli nisem delal na tem, da bi bil ravno rudarski pesnik. Za Prežiha pravijo, da je koroški pisatelj, ampak v prvi vrsti je pisatelj in tudi jaz nase gledam tako; najprej poet oz. pesnik, ostalo se prilepi kasneje. Me pa ta oznaka ne moti, saj je to "kvazi-marketing". S tem sem pač malo drugačen.

Glede na to, da ste dobitnik že marsikatere nagrade, me zanima, kakšno je vaše mnenje o literarnih nagradah? Ali so le-te vplivale na vašo motivacijo za pisanje?

Kar se nagrad tiče, sem bil rojen pod srečno zvezdo, saj je zbirka novel Skok iz kože dobila nagrado za najboljšo zbirko kratke proze leta 2009. Ta nagrada mi je odprla vrata do drugih založb. Če pa gledamo z drugega zornega kota, je literarna produkcija pri nas zelo velika, nagrad pa malo, zato je veliko kvalitetnih del neopaženih. Posledično se okoli nagrad vedno pojavijo polemike, ali so nagrajena prava dela ali ne.

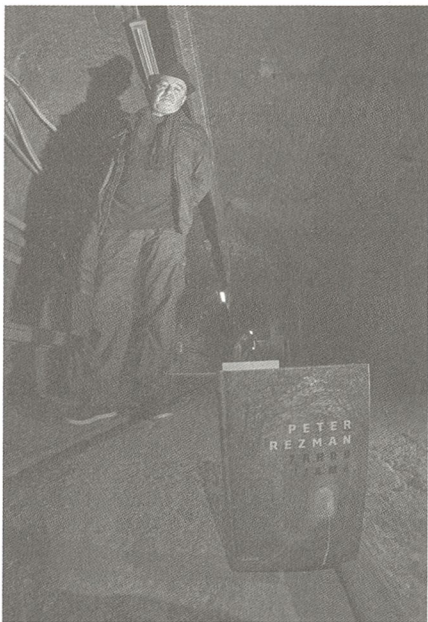
Povedali ste, da se trenutno ukvarjate s prozo. Ali ste na začetku pisateljskega ustvarjanja tudi pisali prozo ali ste začeli s pesmimi?

V bistvu sem začel s poezijo. Poskusi s kratko prozo so bili ves čas prisotni, vendar se prvih deset let nisem trudil s prozo, ampak predvsem s poezijo. Potem sledi daljši premor zaradi službe in aktivnega

ukvarjanja s politiko v stranki Zeleni Slovenije. Takrat nisem nič pisal, po zbirki Družmirje oz. po letu 1997 pa sem se zavestno odločil, da bom s poezijo prenehal in pisal le še prozo in dramatiko. In nekako je steklo.

Kaj je glavni navdih za vaše pisanje? Kje črpate ideje?

Jaz mislim, da je to del talenta. Spomnim se, da sem bil vedno senzibilen in sem imel občutek za opazovanje in družbene krivice. Stvari, ki so se me osebno dotaknile, so se slej ko prej znašle v mojem pisanju. Nikoli nisem imel problemov z iskanjem teme. Po spletu naključij se je sčasoma izoblikovala rudarska tematika.

Kako se lotite pisanja? Nastaja vsebina sproti ali vnaprej določite načrt, ki se ga držite, dokler zgodba ni končana?

Pri daljših kratkih zgodbah, ki jih večinoma pišem, je potrebno na začetku vedeti, kdaj bo konec zgodbe. Ni potrebno načrtovati ravno v detajle, saj drži tudi, da liki sčasoma zaživijo in te usmerjajo. V osnovi pa je potrebno imeti trden načrt, tako po obsegu kot po vsebini. Neke osnovne linije morajo biti poznane, znotraj teh okvirov pa nastopijo trenutki, ko se lahko prepustiš toku ustvarjanja.

Kako ste kot pisatelj zadovoljni s procesom "od rokopisa do tiskane knjige" v Sloveniji? Ste že imeli te-

žave pri objavi?

Moram reči, da kar se tega tiče, sem bil vedno optimist v smislu, da če je stvar dobro napisana in kvalitetna, potem slej ko prej najde svoje mesto na literarnem polju. Pozicija, ki jo imam trenutno, je zame dosti ugodna, saj mi ni treba iskati založb.

Vaše mnenje o e-knjigi?

Če gledam stvar s stališča pisca, bi se moral te nove tehnologije veseliti. Prepričan sem, da se bo s tem vse razmahnilo. Povpraševanje po zgodbah bo večje, saj bo objavljane relativno enostavno. Čeprav sem prepričan, da knjiga kot taka ne bo nikoli izumrla. Sploh pri Slovencih se je ohranilo spoštovanje do tiskane knjige. Slovenska nacija se je vzpostavila ob knjigi in bo kot taka imela vedno častno mesto za knjigo.

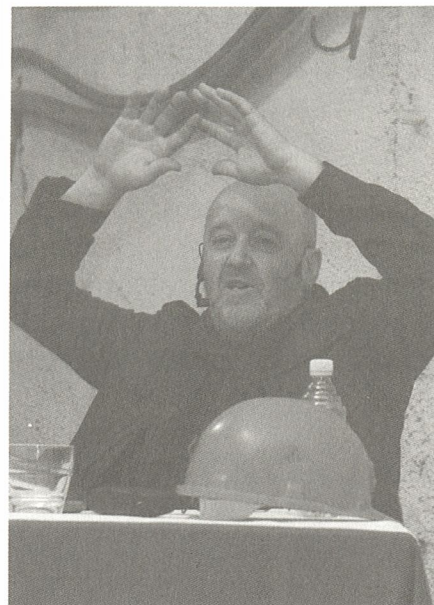
Mi lahko iz izkušenj poveste, kakšno je življenje slovenskega pisatelja? Se lahko v Sloveniji preživi samo s pisateljstvom?

Poklic pisatelja je danes v Sloveniji precej podcenjen. Praktično nemoogoče je živeti od pisanja. Jaz si to lahko privoščim, saj sem že upokojen. Honorarji so nizki. Hkrati je slovenski trg majhen, produkcije veliko, bralcev pa premalo. Zato je potrebno sprejeti dejstvo, da je predvsem mlajšim, še neuveljavljenim, precej težko. Pri nas je tako, da si morajo pisatelji poiskati dodaten poklic, ki pogosto sovпада s pisateljstvom. Zato je pogost pojav, da so slovenski pisatelji npr. profesorji ali zgodovinarji.

Kakšno je vaše mnenje na splošno o slovenski pisateljski sferi? Koliko spremljate delo slovenskih avtorjev? Imate mogoče najljubšega pisatelja oz. najljubšo knjigo?

Na splošno imam pozitiven odnos do slovenske literarne scene. Drugo je vprašanje, ali so pravi pisci primerno izpostavljeni. Te presoje, kdo je dober in kdo najboljši, so vedno zelo

subjektivne in podvržene trenutnim trendom, ki se jim v sodobni družbi

ni lahko izogniti. Vsekakor pa je častisti, ki izbere najboljše. Sicer zelo rad berem Franja Franciča in Milana Vincetiča. Težko izberem ravno enega. Eden izmed ljubših mi je zagotovo tudi Uroš Zupan, od dramatičark pa bi zagotovo izpostavil Simono Semenič.

Se na vaši knjižni polici najde tudi tuja literatura?

Moj železen repertoar je vsekakor ruska avantgarda; vseč mi je Daniil Kharms, ne nazadnje tudi Bulgakov. To bi si upal izpostaviti. Drugače pa se pustim presenetiti, npr. romana Parfum in Bralec sta ena izmed svetovnih trendov, ki sta mi blizu.

Ali že imate izoblikovan načrt za vašo naslednjo knjigo? Nam lahko zaupate zgodbo?

Začel sem s pisanjem novega romana z naslovom Barbara in Krištof, katerega zgodba se bo zopet navezovala na Šaleško dolino in rudarstvo. Ukvarjal se bom s problematiko družin, ki so se morale zaradi izkopavanja lignita preseliti. Tema se mi zdi aktualna za današnjo družbo. Skozi vse različne vidike želim namreč prikazati pohlep, ki nas je pripeljal do situacije, v kateri smo zdaj.

Hvala za vaš čas!

 Vanja Jazbec

 Aleksander Kavčnik,
Katja Rezman, Jože Miklavc

Kako se študenti bibliotekarstva pripravljamo na svojo poklicno pot?

Zaradi neugodnih gospodarskih razmer je danes izredno pomembno, da bibliotekarji že med časom študija pridobivamo delovne izkušnje in širimo svojo socialno mrežo na strokovnem področju. Dragocene spretnosti lahko pridobivamo tudi tako, da se udeležujemo raznih strokovnih srečanj, delavnic in tečajev, ki jih organizirajo različne institucije in društva. Na takšen način si lahko precej povečamo možnost za zaposlitev in bolj učinkovito načrtujemo svojo karierno pot.

V sklopu predmeta Družboslovna statistika sem izvedel anketno raziskavo med tridesetimi magistrskimi študenti na našem oddelku. V prvem delu ankete me je zanimalo, na kakšne načine so se med študijem pripravljali na poklicno pot. Sam sem se oddelku pridružil šele na drugi stopnji, pred tem sem diplomiral iz zgodovine in sociologije. Na pobudo ene od kolegic sem napisal prispevek za Štubidu, saj so rezultati raziskave zanimivi tako za študente kot tudi za profesorje bibliotekarstva. Še posebej mlajši študenti se lahko kaj naučite od svojih starejših kolegov, zato le pozorno berite.

Odgovori so pokazali, da je v prvem letniku dodiplomskega študija 21% anketirancev opravljalo plačano delo, ki je bilo v povezavi z bibliotekarstvom. V drugem letniku se je delež rahlo povečal, na 24%. Do največje rasti je prišlo v tretjem letniku in »dodatnem letu« dodiplomskega študija, saj je bil delež najvišji, kar 55%. V času magistrerija je ostal podobno visok, na 52%.

Ker je plačano delo omejeno, se marsikateri študent odloči za prostovoljstvo na področju bibliotekarstva in na tak način nekoliko lažje pride do delovnih izkušenj. Rezultati ankete so me pozitivno presenetili. V prvem letniku dodiplomskega študija je takšno delo opravljalo 18% anketirancev, v drugem letniku se je delež nekoliko dvignil, na 27%. V tretjem letniku in v »dodatnem letu« dodiplomskega študija je prostovoljno delo opravljalo kar 36% anketirancev! Na podiplomskem študiju se je delež nekoliko znižal in je znašal 27%.

Zgornji rezultati so vzpodbudni, saj kažejo, da je plačano in neplačano delo pogosto med študenti na našem oddelku. Očitno imajo željo po pridobivanju delovnih izkušenj, ki jim bodo v prihodnosti prišle še kako prav.

V drugem delu ankete sem raziskal, ali anketiranci širijo socialno mrežo na področju svoje stroke. Tu so bili rezultati nekoliko manj vzpodbudni. Odkril sem, da kar 1/3 anketirancev nikoli ne obiskuje dogodkov, ki jih organizira Sekcija študentov bibliotekarstva. Tudi sicer sem opazil, da študenti nismo tako dobro povezani med sabo, kot bi lahko bili. Možnosti za sodelovanje je precej, vse pa je odvisno od nas samih.

Nadalje sem ugotovil, da 2/3 anketirancev nikoli ne obiskuje dogodkov, ki jih organizira Zveza bibliotekarskih društev Slovenije. Glede na to, da se na teh dogodkih sklene mnogo poznanstev, je pametno dvakrat premisliti, preden zavrremo vabilo pri sodelovanju na enem izmed posvetovanj, seminarjev ali kongresov (da, tudi študenti smo toplo vabljeni!). Zanimivo je, da tudi Narodna in univerzitetna knjižnica ni posebej priljubljena. Kar 61% anketirancev se nikoli ne udeležuje dogodkov, ki se odvijajo tam.

Presenetljivo je, da kar 79% anketirancev nikoli ni obiskalo delavnic, ki jih izvaja Karierni center Univerze v Ljubljani. Naj vas spomnim, da so vse brezplačne, pokrivajo pa različna področja: od pisanja življenjepisa, pa vse do priprave na zaposlitveni razgovor. Lahko si pogledate koledar na njihovi spletni strani, tam boste brez dvoma našli kaj, kar vam bo koristilo.

Čeprav sem na oddelku šele dobra dva meseca, sem že ugotovil, da imamo bibliotekarji ogromno možnosti pridobivanja delovnih izkušenj, kompetenc in poznanstev na svojem področju. Zapomnite si: študij je mnogo več kot vsota predavanj in seminarskih nalog. Zato le pogumno nabirajte izkušnje, saj se vam bo to prej ali slej povrnilo – mogoče takrat, ko boste to najbolj potrebovali.

 Matko Katalenić

Knjižničar/ka - tiha siva miška?

Knjižničarka - ženska srednjih let, oblečena v dolgo krilo in sivo jopo, rahlo sivi lasje speti v figo, brezizrazna očala in strog učiteljski pogled. Zahteva tišino in disciplino.

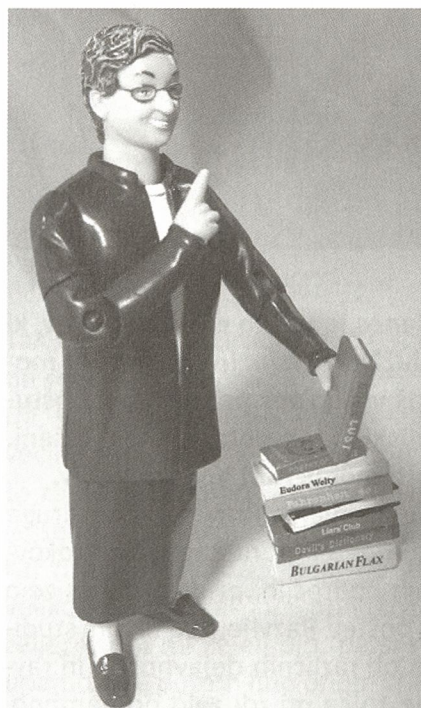
Knjižničar – moški srednjih let, oblečen v sive hlače in srajco, črna očala z debelimi okvirji, tih in puščobno zadržan. Introvertiran. Njegova glavna skrb je, da so knjige varno pospravljene na policah.

Pred kratkim sem na zabavi bolj za šalo kot zares vprašala prijatelje in znance o podobi knjižničarja. Njihovi odgovori so bili bolj ali manj podobni zgornjima opisoma. Bila sem presenečena. Ko so opazili moje začudenje so sicer takoj dodali: »Ja, saj ti sploh nisi takšna in niti slučajno ne deluješ kot knjižničarka. Nikoli ti ne bi prisodili tega poklica.«

Mojca Trtnik, ICB

Kako to, da nas ljudje še vedno vidijo znotraj teh dveh stereotipnih predstav? Je stereotipe mogoče spremeniti? Lahko mi, knjižničarji sami, kaj storimo za to?

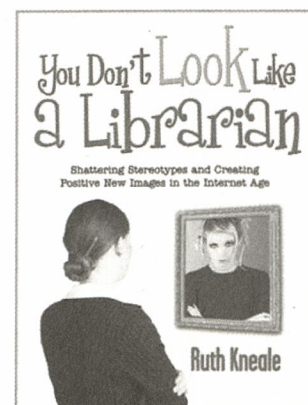

Tisti, ki zahajate v ICB ste zagotovo opazili figurico, ki vas gleda z okenske police, medtem ko študirate in pišete seminarje. Verjetno se strinjate z menoj, da gre za podobo knjižničarke, ki še kako ustreza zgornjemu opisu. Gre za parodijo? Niti ne, saj je bila podoba narejena po resnični osebi, ameriški knjižničarki Nancy Pearl. Figura knjižničarka sproža močne reakcije. Nekaterim se zdi duhovito, spet drugim žaljivo. Na kateri strani se najdete vi?

Na mestu je, da se vprašamo kakšno podobo si želimo in kako je soustvarjati. Knjižnice niso več le »svetišča« znanja temveč so mnogo bolj stičišča. Tisti, ki delamo v knjižnicah vemo, da smo mnogo več kot stereotipna predstava. Smo povezovalci znanja in družbe, smo posredovalci znanja in ustvarjalci novih vsebin. Smo interdisciplinarni poznavalci, ki znajo odprto in sproščeno komunicirati z uporabniki.

Pa se res tako vidimo in dojemamo? Ponosno povemo sogovorniku, da smo knjižničarji oziroma študenti bibliotekarstva ali to dejstvo raje zamolčimo?

O stereotipih knjižničarjev in različnih podobah lika knjižničarja v knjigah, filmih, sodobnih medijih in še o marsičem si lahko preberete tudi v knjigi avtorice **Ruth Kneale** z naslovom **You dont look like a librarian: shattering stereotypes and creating positive new images in the internet age**. Knjiga odpira marsikateri pogled in je pisana v humornem in lahkotnem slogu, zato vam jo toplo priporočam v branje.

Svojo kolumno pa zaključujem z mislijo, ki jo avtorica na koncu knjige ponudi kot nasvet vsem nam: »Najbolj pomembno je, da se ne ustrašite sprememb ter novih tehnologij ter da sem pa tja stopite izven svojih ustaljenih okvirjev ter ob tem ne pozabite na humor!«

Intervju s prof. dr. VLASTO ZABUKOVEC

Profesorica na Univerzi v Ljubljani, Mariboru ter na Primorskem, predsednica društva psihologov, pristašinja pristnih medosebnih odnosov ter medgeneracijskega sodelovanja, prof. dr. Vlasta Zabukovec.

Ali se opazijo razlike med generacijami?

Razlike so od prejšnjih let in recimo 15 let, 20 let nazaj. Kolikor lahko jaz spremljam skozi letnike, kakšni letniki pridejo, ne vemo po čem, ampak se zgodi, da se več podobnih skupaj nabere in so bolj pridni, odgovorni. Pridejo pa kakšni letniki, kjer je vse razpuščeno, brez kakršne koli odgovornosti in brez neke želje vlagati kakršen koli trud, samo neke instant variante. No, tu se opaža razlike. Recimo, kar tudi mi opazimo.

Pred leti so bili najbrž bolj odgovorni in delovni.

Da. Bistveno bolj samostojni. Tudi z bolj jasnimi cilji, kar je pa spet povezano z današnjo situacijo, z brezupnostjo in tako naprej. Ampak takrat je bila bolj prisotna želja po ustvarjanju, ne pa samo, da nekaj oddaš, samo da je kljukica, pa je. Prav želja po ustvarjanju, nekaj zgraditi, pridobiti neko novo znanje, narediti nek projekt, se angažirati, četudi nimaš ničesar od tega, četudi nisi nič plačan, četudi ne boš zaradi tega dobil ocene. Včasih je bilo več takšnih samostojnih skupin s svojimi interesi, zdaj pa se mi zdi, da je tega bistveno manj.

Imava prijatelje, znance, ki pravijo: »Ah, sem padel izpit, sej bo še rokov«, medtem, ko je drugje drugače, en možen izpit in če nisi naredil, padeš letnik.

Izbire same po sebi niso slabe, to je namenjeno temu, da če ne mo-

reš na prvi rok, greš lahko na drugega, ne pa temu, da se »poskusi«. V tem jaz vidim smisel izbire. »Poskuša« se na predavanjih; se posluša, sodeluje, potem se usedeš in pregledaš. Niso pa za to izpiti. Tudi če bi bili temu namenjeni; človek bi to mogoče razumel v prvem letniku: prvi izpiti, greš malo pogledati, kako to zgleda. Ne moreš pa tega odobravati v nedogled, pa se kljub temu pojavljajo tudi takšni posamezniki. Premalo je tudi pripravljenosti za sprotno delo. Čim nekaj daš, je vse narejeno tako na instant varianto. To je slaba naložba, pa pustimo zdaj za študij, če damo to malo na stran, to je tudi slaba naložba za naprej. Danes je treba imeti zelo široke kompetence. Potrebno se je naučiti strategij študija, poglobljenega dela, česar pa mogoče današnje generacije ne vidijo; ne želim reči vidite, ker ne mislim nobenega posebej. Zdi se mi, da je manj vpogleda v to, da bodo določene strategije in način dela kasneje za iskanje službe in v službi ključne ter kljub vsemu, drugače kot včasih.

Še posebej glede na današnji trg dela. Vem za veliko ljudi, ki pridejo do dela preko zvez, pa tudi če nimajo papirjev, samo zaradi tega, ker poznajo nekoga na visokem položaju, ostali, ki pa tega nimajo, morajo veliko več narediti, da pridejo do službe. Dan

danes je veliko diplomirancev, ki službe nimajo, in menim, da moraš veliko več nabrati tudi obšolskih kompetenc in izkušenj. Biti moraš tudi bolj iznajdljiv.

Se strinjam. Prav različne druge kompetence, ne samo na strokovnih področjih, pridejo danes zelo v poštev. Razvijejo se tekom študija ob različnih dejavnostih in ravno to se mi zdi zelo pomembno, da, ko pridete na trg, ne da imate samo diplomu, ampak tudi veste, kaj ste še delali in kaj še znate, da znate tudi pri sebi prepoznati, kaj obvladate. Da znate povedati, katere so vaše kvalitete. Mogoče starejše generacije res sedijo doma, ker jih niso naučili povedati, kaj zmorejo, kaj znajo in kaj je njihova kvaliteta. Danes se mi zdi, da se to malo bolj poudarja ter da se tudi bolj usmerja.

Mislím, da je odvisno tudi od tega ali dobiš kakšno priložnost in kako je izkoristiš oz. da sebe ustvariš takšnega, kakršen bi hotel biti tudi potem, v delovnem okolju.

Da, ampak morate vedeti, kaj hočete biti. Včasih se mi zdi, da te generacije, ki prihajajo, ne vedo točno, kaj želijo biti. So samo v sistemu, ker je sistem dosti varen in omogoča, da kar drsiš z njim naprej, ampak to, da bi pa ozaveštil pri sebi kaj hočeš, ne samo kaj boš študiral, ampak res kaj hočeš in kaj hočeš biti, tega pa je premalo. In prav na tej komponenti bi bilo dobro delati. Ob različnih dejavnostih, ne nujno tekom študija, ampak prav pri različnih obšolskih ter takšnih in drugačnih dejavnostih. Da se človek integriira, oblikuje, na nek način postane dosti kompleksnejša celota.

Najlažje je samo biti v sistemu in sprejemati, kar ti pride naproti, pa je.

Pa kritizirati.

Tako je. Pa kritizirati in nič delati na sebi, nič rasti, nič.

Da, to je res najlažje. Ampak največji užitek je, če se človek razvija, to zazna pri sebi in raste. Najlažje je sedeti na varnem in kritizirati, kaj drugi počnejo. S tem, da gre velikokrat za kakšne projekcije, želje, kaj bi mi želeli biti, pa si ne upamo in je potem fino druge kritizirati. Tukaj deluje precej različnih psiholoških mehanizmov. Mislím, da je v vas, mladih generacijah, ogromno potenciala. Potrebno je narediti ogromno na lastnem zavedanju. Tu je ogromno potenciala, tu je toliko energije, idej, ki bi se tako super dale spraviti v življenje. In to verjamem. Zato mogoče malo več kot kdo drug zahtevam od študentov, ker verjamem, da zmorete. Potem pa jasno eni da, eni ne, ampak to je za pričakovati,

ravno zaradi tega sem tako zahtevna. To ni zahtevnost zato, ker bi vas hotela zatrei ali kakorkoli, to je zahtevnost zato, ker res verjamem, da imate potencial, samo da ga včasih sploh ne najdete, včasih pa sploh ne veste, kje bi ga odpri. To je mogoče en tak okvir, da se vam posveti kaj zmorete, ker zmorete veliko, recimo na študiju, kjerkoli. Veliko se da, včasih je krivo obdobje ali pa je to strah pred tveganjem.

Višji letniki so nam rekli, da se Vas mnogi študentje bojijo. Ali mislite, da je to zaradi tega?

Da, zaradi zahtevnosti. Pa tudi zato, ker vsakemu povem tisto, kar mu gre v okviru študija. Nikoli ne posegam širše, tisto kar vidim, tisto povem. Povem tudi, če se ni dosti angažiral, da se je treba posvetiti temu, če hoče priti vsaj do minimuma. Moje zahteve so enake kot za vse ostale, minimum je za vse enak, potem pa lahko diferenciramo. Da, bojijo se, vem da se, zato ker sem zahtevna, pa tudi zaradi tega, ker brez znanja nihče ne bo naredil izpita in to tudi na začetku vsakemu letniku povem.

Mogoče niso ravno pozorni na to takrat oziroma to dojemajo drugače. Niso navajeni, da nekdo zahteva neko mero znanja in spoštovanja in samo to od njih.

Poleg tega ne dovolim prepisovanja, če koga vidim, gre brez vprašanja, tukaj sploh ni debate. Ampak ne glede na to, tak, ki bo naslednjič prišel na izpit, ga ne bom čisto nič drugače gledala, tudi zapomnim si ne, koga sem poslala ven. Imam namreč to težavo, da si obraje zelo dobro zapomnim, imen pa niti ne, to včasih težko povežem skupaj. To je sicer pri ocenjevanju izpitov čisto dobro, zato, da ni tega subjektivnega momenta. Tudi ko pride naslednjič pisati, ni zame nič drugačen, kot je bil takrat, samo

spoštljiv odnos rabim in nič drugega. Zgodilo se je že, da so nekatere, ki so bile notri pri meni loputale z vrati, ko so šle ven, preklinjale, pa vse živo. Naslednjič v novi situaciji smo v korektnem odnosu; sicer bi pričakovala, da človek, ko se mu razkadi jeza in tako naprej, vsaj reče, poslušajte, zaneslo me je, mi je žal, da se je to zgodilo. Ne rabim formalnega opravičila, ampak to si v medosebnih stikih želi vsak od nas. Ampak tega ni, ne glede na loputanje, na preklinjanje tistih, ki izpita niso naredili, jih ne gledam nič drugače, niso apriori izključeni iz igre tako rekoč. Nimam nobene na piki, četudi bo kdo tako rekel, tudi ne zahtevam od njih, da vedo več za isto oceno. Ampak verjamem, da se pa komu to tako zdi. To je čisto legitimno, da vsak čisto po svoje gleda na to. Pa tudi, nekateri preprosto ne znajo dostopati do svojega potenciala, ker so jih skozi celoten proces šolanja učili, da nekaj ne znajo, pa imajo nek potencial. Prav lušno je potem v tretjem letniku, ko se že vidi napredek, ko se da že z njimi nekaj narediti, zaradi vsega kar smo z njimi že šli skoz. Vidi se, da so rezultati in to mi je všeč.

Vaša naj knjiga, naj avtor ter zakaj.

Lani, ko so me to vprašali, sem rekla Očarljivi skupinski samomor od Arta Paasilinne, ker ima toliko optimizma v sebi, čeprav ga naslov ne obeta. Ko sem prvič videla naslov, sem rekla, da tega že ne bom brala. Potem pa smo imeli skupino študentov biblioterapevtov, s katerimi smo se redno dobivali in smo si zadali tole prebrati. Moram reči, da je res na mestu. Knjiga z ogromno optimizma in z veliko finskega humorja. Sem pa v tem času prebrala čudovito knjigo Novorojen, italijanske pisateljice Margaret Mazzantini.

Ko mi je prijateljica rekla, da jo moram prebrati, ker se dogaja v Bosni v času vojne, sem rekla, da zaradi vojne tega ne bom brala. Imam že tako včasih preobremenjeno glavo in potem še takšne zgodbe; ne gre skozi. Ampak sem jo kljub temu prebrala, v dveh dneh na morju. Ker jo bereš, ker živiš z njo, jo doživljaš in do zadnjega ne veš, kako se bo razpletlo, kaj je konec zgodbe. Ampak saj to v resnici sploh ni pomembno, ker vsak lik vsak trenutek živiš. Zgodba se začne v Italiji, po vojni v Jugoslaviji oz. Bosni, ko se novinarka odpravi po sledovih svoje preteklosti, bralec pa se skupaj z njo počasi vrača v tisto obdobje in v dogajanje tam. Super knjiga, trenutno je ta moja najljubša.

Kako ste se odločili za študij in kako ste si v naših letih predstavljali, kaj boste ko odrastete?

Ves čas sem si želela, da bi študirala psihologijo, pa ne vem točno zakaj. V tistih časih so govorili, da ni služb za psihologe, tako da sem si potem rekla, pa ne grem na psihologijo, grem na angleščino in geografijo. Eno leto sem poskusila študirati, ampak res ni bilo zame, zato sem se odločila, da grem vseeno na psihologijo. Zdelo se mi je, da mi je pisana na kožo, kaj bom s tem počela, pa nisem razmišljala. Po končanem študiju je večina mojih kolegov dobila službo. Za psihologe je bil potem vedno manjši problem najti službo. Sama sem po diplomi ostala na fakulteti. Najprej sem šla na Pedagoško fakulteto za eno leto, potem pa na Oddelek za psihologijo in tam ostala, sej ne vem točno, rekla bi, da nekako 18 let. Zdi se mi, da sem zdaj okrog 12 ali 13 let na Bibliotekarstvu.

Kako to, da ste zamenjali oddelek?

Na Oddelku za psihologijo ni bilo možnosti za predavatelja, ker je bilo premalo ur za predavanje. Takrat sem ravno zaključila doktorat, dobila docenturo, potem pa bi morala praktično ves čas delati vaje, do pred dvema letoma, ko je šel profesor v pokoj. Ko se je pojavilo to mesto, sem bila najprej v dilemi. Moram reči, da sem bila v prvem obdobju zelo zadovoljna, da sem se odločila za to, ker se mi je odprlo neko drugo področje, pa tudi sama sem po duši zelo interdisciplinarna, rada delam z različnimi strokami in mi je nekako ustrezalo, da poskusim spraviti psihologijo na druga področja. Moram reči, da sem bila prva leta zelo zadovoljna, potem pa so se začele spremembe, zdaj mi je tukaj že neka utečena rutina, pa vsako leto je nekaj novega ...

Kateri predmet vam je najljubši za predavanje?

Na splošno ali letos?

Oboje.

Na splošno imam rada kognitivne procese, ker lahko v tretjem letniku ustvarjamo že kakšne majhne projekte, to niso več samo klasične seminarske, kjer se samo piše, ampak se da že ustvarjati. Drugače moram reči, da sem to leto izredno zadovoljna z družboslovno statistiko, ki je izbirni predmet na drugi stopnji. Motiviranost študentov je izredno velika, imajo ogromno željo po spoznavanju raziskovanja kot procesa, ne statistike. Saj ne, da sem jaz kakšen velik oboževalec statistike, ampak, če jo že rabimo, če jo že imamo, jo dajmo narediti vsaj uporabno. In moram reči, da smo se s tem letnikom res srečali, oni si zelo želijo, so zelo odprti, zastavili smo si dinamično delo, tako da letos mi res to prednjači. Moram pa reči, da imam tudi pri vas, v prvem letniku, dober

občutek visoke stopnje odzivnosti in sodelovanja, kar povezane skupine ter da vam je do tega, da se nekaj naučite, tako da se težko odločim za samo enega.

Aktivni ste tudi na veliko drugih področjih, ste predsednica Društva psihologov Slovenije, poučujete še na Univerzi na Primorskem ... Kako najdete čas za vse to?

Zdaj je že vse bolj stvar organizacije. Velika prednost je, ko imaš veliko izkušenj. Takrat lahko s temi izkušnjami veliko ustvariš in ni problem v tem, da bi moral ne vem koliko študirati, samo malo drugače združiš stvari skupaj. Je pa res organizacija časa zdaj tista, ki sem se je morala naučiti. Včasih sem imela mogoče malo bolj kaotičnem urnik, zdaj pa imam vse bolj strogo organizirano. Predavanja na Primorski in Mariborski univerzi imam v let-nem semestru, takrat pa imam na Univerzi v Ljubljani manj, tako da si to potem tako organiziram. Društvo psihologov je pa izziv, tam so super kolegi, zdaj smo že veliko naredili skupaj. Kolikor se včasih razburjam, da se ni nič naredilo, mi je ekipa ljudi, ki je tukaj tako dragocena in vsi ti projekti, ki jih imamo, tako dragoceni. Smo kar angažirani; proti alkoholu, pijani vožnji ... Imamo potenciale.

Vaša popotnica študentom?

Poleg sprotnega dela priporočam medgeneracijske projekte, povezovanje ljudi; to vidim kot priložnost, da se mlajši učijo od starejših in obratno. Starejši so bolj izkušeni, mlajši pa inovativni. Menim tudi, da je vse premalo fizične aktivnosti, vsi smo postali intelektualci. Tudi to bi se lahko spremenilo na bolje.

 Doris Bubnjič, Tonja Jerele

 Vanja Jazbec

Izpoved

Večina ljudi misli, da so dobre osebe oziroma se vsaj nimajo za slabe. Vsak ima tisoč izgovorov za svoje vedenje. Ampak jaz, jaz vem in si upam povedati. Jaz sem eden izmed tistih, ki gledajo trpljenje povsod okrog sebe, ampak ko pride trenutek, ko je treba nekaj narediti, obrnem slepo oko, tisoč izgovorov mi šepeta v uho in odkorakam naprej, brez da bi karkoli naredil. Pa ne da bi mislil, da to kar se dogaja ni grozno, potem bi vsaj imel dober izgovor, ampak ne, prav nasprotno, zgražam se, ko berem takšne stvari in si vsakič rečem, da bi jaz tako in tako naredil... Ampak ko pride trenutek, ne naredim NIČ.

Nisem vas prepričal. Glejte, enkrat sem na internetu zasledil članek o človeku, pozabil sem že njegovo ime, ampak bil je pisatelj, zdravnik in ravnatelj sirotišnice med drugo svetovno vojno. Nacisti so se odločili, da je treba pobiti vse njegove sirote, njemu pa so dali več priložnosti, da se reši, saj je bil znan pisatelj. Pa ni hotel. Otroke je oblekel v nedeljska oblačila, rekoč da gredo končno iz tega grdega mesta na deželo. Vsak je vzel svojo najljubšo igračo ali knjigo, pa so šli, vsi skupaj. Menda mu je celo tik pred vstopom v koncentracijsko taborišče eden od stražarjev ponudil, da mu pomaga pobegniti, saj je kot otrok bral njegove knjige. Pa je zdravnik spet rekel ne in rajši odšel s svojimi otroki v smrt. Jaz močno občudujem tega človeka, ampak vem, da sem strahopetec in bi ob prvi ponudbi pobegnil. Tudi jaz bi otrokom lagal, ampak samo iz lastne koristi, da bi sam sebi olajšal vest in ne da bi bilo njim lažje. Mogoče bi celo samega sebe prepričal, da gredo res na deželo, da nacisti ne bi storili kaj tako groznega.

Mnogo takih zgodb poznam. Na primer tudi tisto o moškem v vodi. Letalo je strmoglavilo v ledeno vodo in preživelo je samo šest ljudi. S helikopterja so jim metali reševalne obroče in prvi ga je ujel naš moški, ampak ga ni zadržal zase, temveč ga je predal naslednji osebi. Helikopter je to osebo odpeljal in situacija se je ponovila. In še enkrat. In še enkrat. Na koncu so od šestih rešili vse razen njega. Najbrž ne bi rabil ponavljati, da bi jaz zagrabil prvi obroč in se rešil, na kraj pameti mi ne bi padlo kaj drugega.

Na tisoče takih zgodb poznam. Pa kaj bi s tem, bi rekli. Takih ljudi je malo, bi rekli, zato so pa heroji. Ampak pogledajte, tudi če jaz ne bi imel kaj izgubiti, na primer če bi vas na cesti infarkt, bi šel jaz lepo mimo, brez da bi vam nudil prvo pomoč, čeprav jo znam in ne bi poklical rešilca, samo zato, ker bi samega sebe prepričal, da mogoče igrate in se ne bi hotel osramotiti. Jaz sem eden izmed tistih osemtridesetih, ne, eden izmed milijonov in milijard takih ljudi, ki niso (ne bi) poklicali policije, ko je bila Kitty Genovese posiljena in umorjena in so pol ure poslušali njene krike in prošnje za pomoč brez, da bi kar koli naredili.

Tak človek sem jaz. Se opravičujem predvsem tistim, ki so se v svojem življenju zanašali name in tudi tistim, ki so verjeli vame.

 Ana Novaković

 spleť

KONGRES ZBDS. Knjižničarski izzivi.

Laško, Thermana, 17.-18.10.2013

VIZIJA. STRATEGIJA. TAKTIKA 2003 - 2013 - 2023

Kongres Zveze bibliotekarskih društev Slovenije je potekal od 17. do 18. oktobra in sicer v kongresnem centru Thermana Laško.

Ker je letos potekala obletnica oblikovanja Vizije razvoja knjižničarstva v Sloveniji, ki je bila zasnovana leta 2003 na strokovnem posvetovanju Zveze bibliotekarskih društev Slovenije na Otočcu, je prav ta imela osrednje mesto v programu tega kongresa. Vsekakor smo lahko bili priča pomembnim odgovorom: kje smo pridobili in postali boljši, na katerem področju bi lahko storili še več ter seveda, katere določbe Zakona o knjižničarstvu še niso uresničene.

Pomembno mesto v programu kongresa je imelo zagovorništvo (ang. Advocacy) knjižnic, knjižnične dejavnosti ter knjižničarjev, zato smo ravno na to temo lahko slišali predavanja nekaterih strokovnih kolegov iz tujine. Vsekakor je največja čast slišati predavanje enega (naj)pomembnejših govorcev v okviru Ameriškega knjižničarskega združenja (ALA) – gospoda Stephena Abrama, ki je vse navdušil s svojo preprostostjo in voljo do druženja ter sodelovanja.

Na kongresu je bilo veliko govora tudi o digitalnem svetu, ki se mu v stroki ne gre izogniti. Pogledi in mnenja so različna, a vsekakor ne moremo prezreti dejstva, da splet predstavlja človekov vsakdan in ga morajo knjižnice sprejeti z odprtimi mislimi ter ga vključiti v naš poklic.

Kot na vsakem posvetovanju ZBDS, je tudi tokrat potekal volilni občni zbor Zveze bibliotekarskih društev Slovenije, kjer so mandat za 4 leta podaljšali predsednici mag. Sabini Fras Popović.

Kongresni center Thermana Laško je s svojo vrhunsko ureditvijo in razporeditvijo prostorov omogočil, da je naenkrat potekalo več predavanj ter predstavitev. Večina predavanj se je odvijala v Veliki dvorani v pritličju, nekaj pa tudi v Gala dvorani. Predstavitev plakatov, s čimer ZBDS omogoči predstavitev projektov, knjižnic, dobrih praks in drugih zanimivostih, je dva dni potekala v Modri dvorani, nato pa smo plakate predstavili v preddverje. Tam ste lahko letos našli tudi revijo ŠTUBIDU.

Dodatno noto so prispevale razne delavnice, ki so bile namenjene manjšim skupinam ljudi, ki jih je določena tematika še posebej zanimala. Delavnice so potekale v Rdeči dvorani, Zeleni dvorani in Oranžni dvorani, ki so s svojo ureditvijo in primerno velikostjo, strokovno druženje naredile bolj prijetno. V uporabi pa je bila tudi Vijolična soba, kjer so udeleženci vsak dan lahko dvignili potrdilo o udeležbi na kongresu za tekoči dan.

Prvi dan kongresa je definitivno zaznamoval dr. R. David Lankes, ki se žal kongresa ni mogel udeležiti, zato pa je za nas pripravil video posnetek svojega govora in nam tako izrazil svoje poglede. Njegov video govor si lahko ogledate tukaj: <http://vimeo.com/76971361>.

Ta dan pa so nam svoje raziskave in misli predstavili še naslednji strokovnjaki iz našega področja: dr. Melita Ambrožič je predstavila strokovno dediščino naših predhodnikov, Vesna Horžen strategijo slovenskih splošnih knjižnic, Milena Bob vizijo in strategijo osrednjih območnih knjižnic, mag. Petruša Miholič ideje preko mej do cilja Univerze na Primorskem Univerzitetne knjižnice ter Tatjana Jamnik strateško načrtovanje v splošni knjižnici in sicer na primeru Knjižnice Duplek.

Po odličnem kosilu, je sledila delavnica pod vodstvom Instituta informacijskih znanosti Maribor torej IZUM-a, ki nam je predstavila aplikacijo mCOBISS, ki predstavlja obilnim napravam prilagojeno različico COBISS-OPAC-a. mCOBISS je na voljo za tablice in telefone, ki delujejo na operacijskih sistemih Android in IOS ter je brezplačna aplikacija, ki si jo lahko naložimo preko spletne trgovine, ki jo ima določeni operacijski sistem. Zadeva je nadvse uporabna, saj v današnjem času marsikatero zadevo na hitro uredimo kar preko pametnih telefonov in tablic. Tako lahko tudi ko smo na terenu, hitro preverimo kje imajo želeno knjigo, jo rezerviramo ali pa podaljšamo rok izposoje. Prav tako nam aplikacija omogoča, da si knjižnico oziroma knjižnice, ki jih uporabljamo največ, dodamo med priljubljene in tako do podatkov o njihovem gradivu pridemo še prej, saj nam knjižnice ni potrebno vedno znova vpisovati oziroma izbirati.

Po napornem, a zanimivem dnevu, ki je bil poln znanih in novih obrazov, smo si vzeli še čas za mreženje v praksi in večerjo na terenu, ki je nekako postal že tradicionalni del posvetovanj ZBDS. Tokrat so nas presenetili z ogledom Osrednje knjižnice Celje, kjer nas je prijazno pozdravila predsednica Društva bibliotekarjev Celje, Polonca Bajc Napret, sledil pa je govor Jožeta Čakša, direktorja knjižnice Šmarje pri Jelšah. Po ogledu in pogostitvi, smo se odpravili še na ogled Pokrajinskega muzeja, kjer smo si ogledali razstavo Celeia – mesto pod mestom, Knežji dvor. Sledil je premik do gostišča, kjer nas je čakala večerja in pa – band. Tako nam ni preostalo drugega, kot da smo malce zaplesali, nato pa se z avtobusom zapeljali do hotela in potonili v spane.

Nov dan se je pričel s sprejemom še preostalih gostov, nato pa smo skupaj pozorno prisluhnili mag. Stephen Abram, ki nam je vsekakor podal zanimiva dejstva in predloge, ki spadajo v zagovorništvo knjižnic. Sledilo je podajanje mnenja predsednice ZBDS, mag. Sabine Fras Popović, ki se je omejila na spremembo v Mariborski knjižnici, ki je v letu 2013 uvedla plačljivo članstvo v knjižnici. Razlog tiči v dejstvu, da je bilo vse manj financ, ki bi jih radi namenili nakupu knjig. Besede je nato nadaljevala Andreja Videc, ki je povzela razvoj regijskega portala KAMRA in njegove možnosti za pridobivanje zagovornikov, nato pa še Mateja Drnovšek, ki je predstavila odnose z javnostmi v šolski knjižnici, kjer se čedalje bolj srečujejo s pomanjkanjem časa za njihovo strokovno delo in usposabljanje. In zopet je na vrsto prišlo vabljenno predavanje Edite Bačić in Alenke Belan-Simić na temo javnega zagovarjanja na Hrvaškem, kjer dajejo velik pomen tiskemu delu.

V popoldanskem času smo prisluhnili analizi mag. Maje Božič, ki je raziskala področje oglasov za prosta delovna mesta, namenjena diplomantom bibliotekarstva v letih 2011 in 2012, kar je bilo predvsem zanimivo za nas študente.

Petek je bil dan delavnic, saj so potekale kar tri različne. Mojca Žirovnik Bocelli je svoj čas namenila medosebni komunikaciji in sicer kako se pogovarjati med seboj v občutljivih situacijah, da samozavestno izrazimo svoje mnenje in ohranimo dobre odnose, Breda Karun je s kolegi spregovorila o zagovorništvu v knjižnici, Nastja Mulej pa je prijavljene opisala glede na njihovo mnenje: Povej mi, kako misliš in povem ti, kdo si!

Po pestrem popoldnevu, ki so ga zaznamovale tudi predstavitve pokroviteljev dogodka (EBSCO, Swets, Oxford University Press, Thomson Reuters ter ProQu-

est), smo že nestrpno pričakovali večerno druženje. Gala večer so obarvale pravljice. Tako je, bili smo deležni predstavitve projekta Mariborske knjižnice Pravljični večeri za odrasle. Po že tako prijetnem utapljanju v pravljичnem svetu, nas je Duo Oba, ki ga sestavlja multiinstrumentalista Boštjan Gombač in Saša Olenjuk povedla na še prijetnejšo zadevo – podelitev nagrad Kalanovega sklada, ki so jih prejeli Maja Pohar Perme, Matjaž Žaucer ter Savina Zwitter. Sledila je slavnostna večerja, nato pa zabava s super družbo in zabavnimi plesnimi koraki.

ln že je prišel zadnji dan našega strokovnega ter vsekakor tudi zabavnega druženja. Sprejeli smo še zadnje goste, ki so imeli priložnosti slišati predavanje Rolf Hapela, ki nas je popeljal v svet Danske knjižnice in nam predstavil strukturo sodobne knjižnice. Vsi smo bili navdušeni nad raznovrstnostjo storitev, ki bi jih le ta naj nudila oziroma jih bo nudila. Tematiko predavanja so nadaljevali mag. Zoran Krstulović, ki je predstavil izvajanje knjižnične javne službe na spletu ter mag. Aleš Klemen z odgovorom na vprašanje, kako položiti elektronsko knjigo na polico splošne knjižnice. Sledilo je predavanje Smiljane Pejanovič, Maje Vihar, Tatjane Inthihar in Mira Pušnika na temo zagotavljanja dostopa do licenčnih znanstvenih in strokovnih vsebin na spletu, nato pa še predstavitev skupnega dostopa pri omenjenih vsebinah s strani mag. Karmen Štular Sotošek. Pred kosilom je nastopila še dr. Alenka Kavčič-Čollić, ki je predstavila trajno ohranjanje digitalne kulturne in znanstvene dediščine, kot strategijo Narodne in univerzitetne knjižnice.

Na koncu smo prisluhnili še predstavitvi spominskega sklada dr. Bruna Hartmana, ki je bil ustanovljen v lanskem letu in podpira podiplomski doktorski študij bibliotekarstva mladih perspektivnih posameznikov, ki aktivno delujejo v ZBDS ter pri znanstveni raziskovalni dejavnosti in so aktivno prisotni v stroki. Mag. Sabina Fras Popović nas je seznanila z novico, da je del kotizacije namenjene za udeležbo na kongresu prešel v omenjeni sklad, ki se tako že polni z dobrim namenom. Tako je sledila le še zahvala in pa čas za slovo.

Vesela sem, da sem imela priložnost spoznati ogromno zanimivih in predvsem v stroki aktivnih ljudi, s katerimi sem v stikih tudi sedaj, po kongresu. Pridobila sem znanja, ki ga sam študij in knjige ne prinesejo, in hkrati osvojila pravi pomen prostovoljstva. Sodelovala sem v veliki družini, kjer nas družijo ista želja: Aktivno delovanje v stroki!

KAKO JE BITI TUJ ŠTUDENT V SLOVENIJI

Življenjska pot naših študentk Nike Babovič in Snežane Lazarovske

V članku preberite svetovne nazore dveh tujih študentk, Snežane Lazarovske (1. letnik) ki prihaja iz makedonske prestolnice, in Nike Babovič (2. letnik), ki prihaja iz sosednje Hrvaške. Za nas sta odgovorili na nekaj vprašanj, predstavili sta svoje izkušnje in opisali zanimivosti, s katerimi se srečujeta kot študentki pri nas. Naključje in dokaz, kako je svet majhen, kaže življenjska pot teh dveh študentk, ki sta se znašli na istem mestu ob istem času. Namreč, Snežana se je rodila v Puli, kjer je preživela zgodnje otroštvo do odhoda v Makedonijo, kjer je odrasla, medtem ko se je Nika rodila in odrasčala v Puli. Torej, povezava med tema dvema študentkama se skriva v rodnem mestu pa vse do srečanja v Ljubljani, na isti fakulteti.

Kako to, da ste se odločili za študij bibliotekarstva v Sloveniji in zakaj ne na Hrvaškem / Makedoniji?

Nika: Moji prvotni načrti niso bili usmerjeni v knjižnično stroko, vendar so me okoliščine pripeljale v to dejavnost, in še pomembneje, tukaj zadržale. Hotela sem študirati specialno in rehabilitacijsko pedagogiko na Pedagoški fakulteti, kar pa se ni zgodilo zaradi več razlogov.

Snežana: Tisto kar me je pritegnilo k študiju bibliotekarstva in informacijske znanosti je bibliografski sistem COBISS. Ta sistem me je res navdušil in z njegovo uporabo sem prišla do informacij za študij bibliotekarstva in informacijske znanosti. Lahko rečem, da je bilo odločilnega pomena povezovanje dveh različnih področij: bibliotekarstva in informacijske znanosti, ki se znotraj sistema COBISS nedvomno spajata.

Primerjava študija bibliotekarstva v Sloveniji in na Hrvaškem / Makedoniji?

Nika: Študij bibliotekarstva na Hrvaškem ni preveč priljubljen, v nasprotju s študijem v Ljubljani. Letos je odprt študij knjižničarstva na Filozofski fakulteti v Reki, vendar je še vedno v povojih in je kot tak svojevrsten eksperiment. Nekateri strokovnjaki pravijo, da je študij v Reki nepotreben, saj so možnosti za zaposlitev zelo šibke. Vse to govori o zelo nezavidljivem položaju knjižničarske stroke na Hrvaškem. Sicer pa se dolgoletni študiji izvajajo v Zagrebu, Zadru in Osijeku. Menim, da je Slovenija zelo dobro razvita država na področju knjižničarstva in knjižne produkcije, kar je vsekakor vidno pri samem študiju.

Snežana: V Makedoniji je bil študij bibliotekarstva žal ustanovljen šele pred dvema letoma. Prav zaradi tega še ni pridobil potrebne verodostojnosti, saj sam program še ni dovolj razvit. To je eden od razlogov zakaj nisem hotela študirati bibliotekarstva v Makedoniji.

Ali je biti knjižničar v Sloveniji drugače kot na Hrvaškem / v Makedoniji?

Nika: Na Hrvaškem je poklic knjižničarja preveč »tihan« profesija, ljudje niso seznanjeni z dejstvom kaj sploh bibliotekarstvo je in kaj prinaša. Stereotipi nedvoumno obstajajo, bodisi o poklicu bodisi o študiju. Osebnostno, žal ne poznam nobene osebe iz mojega mesta, ki se je odločila za študij bibliotekarstva. Na podlagi primerjave, vam lahko zagotovo povem, da je biti knjižničar v Sloveniji, na vsak način veliko bolje kot na Hrvaškem. Menim, da je delo knjižničarjev, kjerkoli že ste (Hrvaška/Makedonija/Slovenija) zelo dragoceno in potrebno delo, vendar so okoliščine znotraj države (tradicija, kultura, standardi) tiste, ki upravljajo z našo domeno.

Snežana: Definitivno, ampak v negativnem smislu. Jaz in moji sošolci smo šli v knjižnico samo če je bilo to obvezno, npr. zaradi šolskega branja, ali pa smo v srednji šoli obiskali knjižnice le zaradi čitalnic. Knjižnice v Makedoniji imajo zelo dobro zalogo domače književnosti, medtem ko je tuja produkcija zelo slabo prevedena. Ostaja nam edino možnost, da tujo književnost beremo v srbsčini ali angleščini. V zadnjih letih se je to začelo spreminjati s pomočjo vlade Republike Makedonije, zagotovo pa bomo potrebovali veliko let, da bi dosegli zadovoljivo raven.

Kako na vajino pot gledajo vajini prijatelji? Ali so stereotipi v obeh državah podobni?

Nika: Moji prijatelji in okolje ne kažejo preveč zanimanja za naše področje, prav zaradi obstoječih stereotipov, po eni strani zaradi mentalitete, ki določa takšno situacijo, po drugi ker se nekako niti sami bibliotekarji ne borijo preveč, da zavzamejo položaj v prvi vrsti.

Snežana: Da, stereotipi nedvomno obstajajo. Okolje v moji državi si ogleduje ta študij kot majhno priložnost za zaposlitev znotraj poklica, zaradi dejstva, da je knjižničarstvo slabo razvito kot poklic in kariera.

Ali razumeta predavanja, ki so v slovenščini? Ali je dovolj literature v vajinih jezikih?

Nika: Lahko rečem, da v veliki meri razumem predavanja, zdaj veliko bolj, kot na začetku, saj pred prihodom v Ljubljano nisem imela nobene stika s slovenščino. Literatura obstaja v hrvaščini, ampak več uporabljam gradivo v slovenščini.

Snežana: Lahko rečem, da že od samega začetka razumem vsa predavanja in tukaj ni problema. Kar se tiče literature v makedonskem jeziku, sem zelo vesela da jo lahko najdem v NUK-u.

Kako se profesorji prilagajajo temu, da vajin materni jezik ni slovenščina? Imate kakšne težave?

Nika: Skoraj vsi profesorji so zelo dostopni in odobrijo komunikacijo v hrvaškem jeziku, za kar sem jim zelo hvaležna. Običajno ni težav, če se pa pojavijo, so moji kolegi vedno pripravljeni pomagati. Odobritev komunikacije v hrvaškem jeziku s strani profesorja smatram kot pomembno in odprto za sodelovanje, saj nam to omogoča, da se počutimo kot del celote, ne le kot tujci v tej državi. Ne govorimo o velikih razlikah v jeziku (slovenščina - hrvaščina), kljub dejstvu, da je zgodovina narisala splošno znanje hrvaščine. Definitivno se mi kot tuji študenti zavedamo prisotnosti jezikovnih ovir in prav zaradi tega mislim, da so profesorji na univerzah tisti, ki morajo poskrbeti za prijetno vzdušje študiranja, torej biti prožni v tem primeru. To govori o medkulturnosti, interoperabilnosti, ki se v zadnjih letih izjemno spodbuja, npr. v okviru programa Erasmus ali npr. z uvedbo predavanj v angleškem jeziku. S tem dediščina in vrednost slovenskega jezika nikakor ne bo v neugodnem položaju, ampak bo to pozitivno vplivalo na podobo študiranja v Sloveniji.

Snežana: Zelo sem zadovoljna s svojim odnosom s profesorji. Nikoli nisem imela težav zaradi slabšega poznavanja slovenščine. Dovolili so mi, da se izražam v hrvaškem jeziku, kar mi je dalo pogum za sodelovanje v razpravah z drugimi kolegi. Skušam se izražati v slovenščini, ampak včasih vse pomešam s hrvaščino.

Ali bosta študij nadaljevali v Sloveniji ali v tujini?

Nika: Študij bom zagotovo nadaljevala tukaj, morda pa tudi življenje. Menim, da je Ljubljana popolnoma študentsko mesto, polno mladih ljudi, ki želijo pustiti svojo sled z dosežki.

Snežana: Moj trenutni načrt je dokončanje dodiplomskega študija. Po dokončani 1. stopnji si prizadevam pridobiti delovne izkušnje, zlasti na

področju katalogizacije in sistema COBISS.

Ali priporočata naš študij tudi drugim iz Hrvaške / Makedonije?

Nika: Kot sem že omenila, ni prav veliko interesa za našo stroko, torej ni preveč priložnosti za predstavitev študija bibliotekarstva, ampak nenehno prenašam vtise študentskega življenja, impresije mesta, pozitivnega vzdušja in lahkote bivanja na teh tleh.

Snežana: Seveda. Imela sem večkrat priložnost dobro predstaviti ta študij.

Kako se počutite na oddelku, važno mnenje o programu in kaj bi izboljšali, če bi lahko?

Nika: Osebnostno se počutim zelo dobro na oddelku, v veliki meri zaradi kolegov okoli mene, ki so vedno pripravljeni pomagati. Prav tako gre za zasluga profesorjem, ki so s svojo dostopnostjo naredili študiranje zelo prijetno zame. Glede samega študijskega programa bi vsekakor poudarila pomanjkanje stika s knjigo kot primarnim produktom dela na tem področju. Enaka težava obstaja tudi pri študiju knjižničarstva na Hrvaškem. Ta primanjkljaj se konkretno kaže pri morebitni zaposlitvi v knjižnici, kjer pristojni zahtevajo znanje o literaturi in bodo zaradi tega prej zaposlili študenta književnosti kot knjižničarja. To govorim iz lastnih izkušenj, ne glede na to da sem tujec, vseeno mislim, da bi morali na

nek način biti na tekočem z aktualnostmi, predvsem z zgodovino knjižne dediščine.

Snežana: Všeč so mi obiski različnih knjižnic in ostalih ustanov kot so arhivi in muzeji, gostovanja številnih strokovnjakov, letni izleti in obiski drugih držav. Posebej sem navdušena nad aktivnostmi Sekcije študentov bibliotekarstva ter njihovi vlogi in sodelovanju znotraj študentskega sveta. Kot je že povedano v uvodnem delu, sem v prvem letniku študija in sem zadovoljna z vsebino predmetov. Prav tako sem seznanjena z vsebino predmetov ostalih letnikov in iskreno lahko rečem, da ne vidim nobene povezave nekaterih predmetov s stroko knjižničarstva. Če bi imela priložnost nekaj spremeniti znotraj programa, bi dodala več izbirnih predmetov, ki so neposredno vezani na stroko. Predvsem mislim na izobrazbo študentov o sistemu COBISS, potrjevanje in licenca obnem, ter predmete o izobraževanju uporabnikov.

 Ana Češarek

 osebni arhiv

Prispevek je bil napisan za prejšno številko, vendar ga zaradi pomanjkanja prostora objavljamo v tej številki.

Laini Taylor:**Hči dima in kosti**

»Zgodba se odvija v zasneženi Pragi, kjer Karou obiskuje umetniško gimnazijo. S seboj prenaša skicirko, v katero riše nenavadne osebe, ki so sestavljene iz človeških in tudi živalskih delov. Osebe, ki jo poznajo, mislijo, da ima bujno domišljijo, vendar pa je dejstvo, da Karou riše kar vidi. Vzgaljal jo je namreč demon Brimstone, ki jo pošilja po svetu iskat zobe. Karou tako skozi portale v trenutku "skoči" v Maroko ali kam drugam in prav tako lahko v trenutku pride nazaj v Prago. Vse pa se spremeni, ko se začnejo na vratih portalov po svetu pojavljati odtisi dlani. Takrat se v njenem življenju pojavi Akiva. Hm, preden vam preveč razkrijem, bom nehala, da boste lahko ostalo odkrili sami. Knjiga je polna akcije, romantike in odkrivanja samega sebe. V knjigi namreč skozi zgodbo skupaj s Karou odkrijemo, kdo je v resnici, zakaj Brimstone zbira zobe, zakaj čuti tako povezanost z Akivo. Knjigo sem prebrala od začetka do konca dobesedno v enem dihu in tudi dnevu. Če iščete branje, ki je hkrati polno skrivnosti, akcije in tudi romantike, je to knjiga za vas. Vsekakor vas ne bo spustila od sebe dokler je ne preberete do konca in potem si boste želeli, da bi imeli pri roki še nadaljevanje.«

 Barbara Kroflin

JESENSKO-ZIMSKO BRANJE

Kurt Vonnegut:**Zajtrk prvakov ali****Zbogom, plavi ponedeljek**

»Knjiga tega markantnega ameriškega avtorja pod svojo dokaj enostavno zgodbo o dveh protagonistih, katerih srečanje je usodno, skriva veliko več. Pod njo se skriva kompleksna kritika današnjega sveta (predvsem Amerike), ki je preiščeno zavita v komičen, velikokrat ciničen in nekoliko poenostavljen "otročki" slog, kar je največja odlika knjige. Avtor brez dlake na jeziku obravnava veliko problematik, ki so del sodobnega sveta, poleg tega pa velikokrat razglablja tudi o nesmiselnosti določenih vrednot, ki jih ima sodoben človek.«

 Jan Donoša
Andrej Kurkov:**Piknik na ledu**

»Knjigo sem vzela s police po čistem naključju. Moja pozornost si je takoj pridobila z zanimivim naslovom in naslovnico. Tudi branje me ni razočaralo, zgodba je povsem zadostila mojim visokim pričakovanjem. Zgodba govori o Viktorju, piscu nekrologov za še žive, ukrajinske slavne osebnosti, ki pa, ko je nekrolog enkrat napisan, niso več dolgo žive. Poleg tega ima Viktor nenavadno domačo žival - pingvina Mišo, s katerim hodita skupaj na pogrebe prav teh ljudi. Vse pa se vrti okrog teorije zarote, ki se bere kot detektivski roman. Zgodba je šaljiva, poleg tega pa nam ponudi tudi veliko snovi za razmislek, saj Kurkov obdela veliko provokativnih tem.«

 Urška Levstek

ti in jaz

Tu si, ob meni,
ko me viharji življenja
priklanjajo k tlom.

Tu si, ob meni,
mi kažeš kje je
moj dom.

Ko sem na tleh
me vedno pelješ
naprej,
odpreš mi vrata do užitkov
brez mej.

In tu si...
ob meni,
ko vsi odidejo stran,
ti si tisti,
ki me spomne,
da dan ni zaman.

Zato...
hvala za podporo,
ljubezen...
in
da sva...
ti in jaz.

Tanja Turk

postmoderna

Tisočkrat umrli,
a hkrati še nerojeni otroci
bodo spali, ko bo Ingarden bežal
po žlebovih,
saj bo po ulicah brizgala lava napak.
Mrtva estetika,
mrtva mehanika,
z njima poetika
in lasten obstoj.

Kje je kultura,
z njo literatura?
Rima izgubila je moč.
Strah je zarisal verze obupa.

Knjižnice so zgorele
na plevelu imbecilov,
literatura je
odveč odveč odveč!
Kdo rabi humaniste!
Kolumniste, beletriste,
vse! Vse je odveč!
Na vešalih kultura hira
za solzami.

Mrtva mehanika,
mrtva estetika,
z lopatami na ramenih hodimo proti osojni strani.
Vrnite mi pravljice za lahko noč,
vrnite mi ljudsko povest in popevke.
Vrnite mi
tisočkrat pokopano nikoli umrlo kulturo.
Šele potem mi boste vrnili moj zrak.

Tim Verstovšek

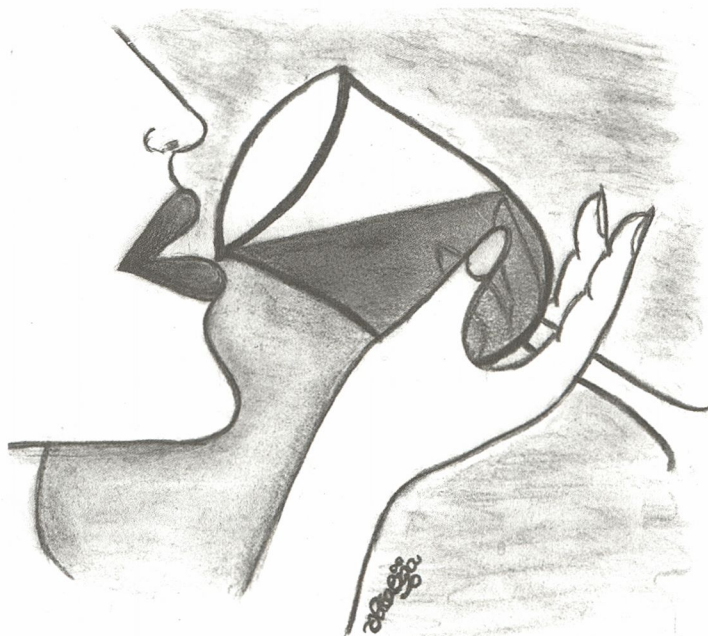
jaz bom

Tvoje dotike
tvoje poljube
tvoj nasmeh
tvoj pogled.
Sprejemala vase, pijala, se opajala...

Tvojo bolečino
tvoje upe
tvoje padce
tvoje vzpone.
Držala za roko in hodila ob tebi.

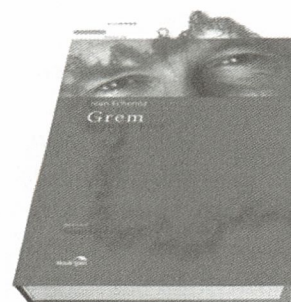
Božala bom
poljubljala bom
grela bom
napajala bom
Tvojo dušo, tvoje telo, tvoje srce.

Tanja Turk

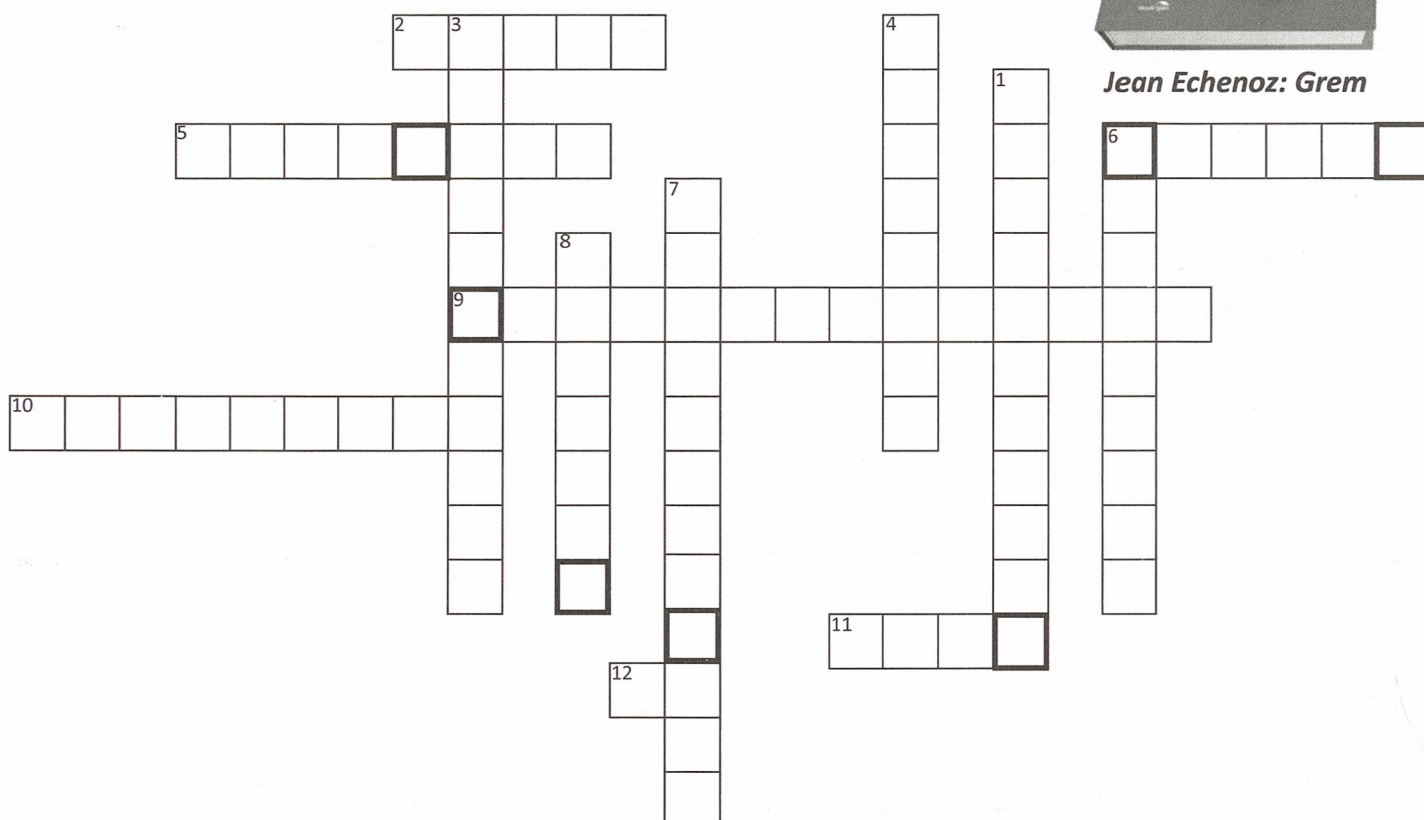

Risbe: Natalija Nina Grbič

Nagradna križanka

Jean Echenoz: Grem

VODORAVNO

2. Naslov literarnega prvenca 2013 (avtor: Jasmin B. Frelih).
5. Država, ki je med prvimi v Evropi uvedla nagrado za književnost (Le Prix Goncourt).
6. E-knjižnica in e-knjigarna v Sloveniji.
9. Najbolj znana britanska nagrada za književnost (angleško).
10. Prejel je Schwentnerjevo nagrado 2013.
11. Zveza bibliotekarskih društev Slovenije.
12. Boris Pahor.

NAVPIČNO

1. Prvenec pisatelja in filmskega režiserja Gorana Vojnovića.
3. Nobelova nagrajenska za književnost 2013.
4. V katerem mesecu se podeljuje nagrada modra ptica? V mesecu _____.
6. Dežela v gosteh na knjižnem sejmu v Frankfurtu 2013.
7. Prvi v slovenščini pišoči dobitnik nagrade Franza-Nabla.
8. Najnovejši roman pisatelja Dana Browna.

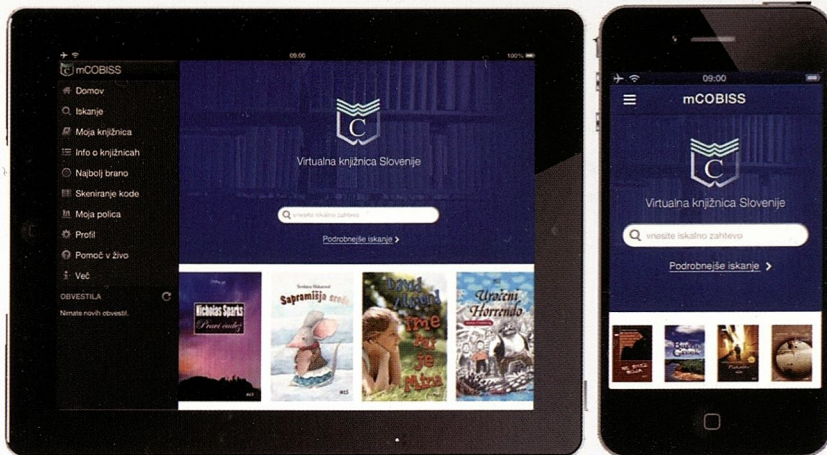
GESLO: _____

Ime in priimek, e-mail:

Pravilno sestavljeno geslo oddaj do 21. marca 2014 v knjižnici na našem oddelku in z malo sreče pri žrebanju te bo pričakala lepa knjižna nagrada.

Maja Praprotnik

mCOBISS - VIRTUALNA KNJIŽNICA SLOVENIJE NA MOBILNIH NAPRAVAH

Promocijska objava in študentsko mnenje

Kontakt: mcobiss@izum.si * Vir: <http://m.cobiss.si/> in www.izum.si

Poiščite in rezervirajte knjigo, revijo, časopis ali DVD. Podaljšajte rok izposoje. Poglejte, kaj berejo drugi. Izdelajte si seznam priljubljenih knjig in ga delite z drugimi. Poglejte lokacijo knjižnice na zemljevidu in navodila za pot do knjižnice. Vse to in še več nam omogoča mobilnim napravam prilagojena različica COBISS/OPAC-a.

Dobili smo tudi aplikacijo prilagojeno mobilnim napravam za uporabo bibliografskega sistema COBISS/OPAC ter storitve Moja knjižnica. Aplikacija mCOBISS deluje na platformah iOS in Android. To sta dve najbolj razširjeni, a povsem različni platformi za mobilne naprave. Prvo so razvili v Applu, drugo pa v Googlu. Aplikacija mCOBISS deluje na mobilnih napravah, ki so trenutno najbolj priljubljene med uporabniki.

mCOBISS dopolnjuje Virtualno knjižnico Slovenije z večjo razpoložljivostjo in dostopnostjo e-storitev, kot jih ponuja sistem COBISS.

mCOBISS omogoča dostop do informacij v več kot 400 slovenskih knjižnicah, kjerkoli in kadarkoli, pri tem pa ni potrebno predhodno znanje COBISS/OPAC-a. Vse, kar je potrebno, je mobilna naprava z zaslonom na dotik, torej tablica ali telefon z dostopom do interneta preko brezžičnega omrežja Wi-Fi ali preko mobilnega prenosa podatkov.

mCOBISS je na voljo za več vrst mobilnih naprav. Za telefone in tablice, ki delujejo na operacijskih sistemih Android ali iOS, je na voljo posebej razvita namenska aplikacija, za druge platforme pa prilagojena spletna različica, ki jo je mogoče obiskati z brskalnikom na mobilni napravi. Seveda pa lahko z brskalnikom na mobilni napravi obiščemo tudi klasični COBISS/OPAC.

mCOBISS omogoča:

- iskanje gradiva,
- pregled izposojenega gradiva in podaljšanje roka izposoje,
- rezervacijo gradiva, pregled in preklic rezervacij,
- pregled zgodovine izposoj,
- pregled dolgov in omejitev,
- prejemanje e-obvestil,
- iskanje/pregledovanje informacij o knjižnicah,
- prikaz lokacije knjižnic na zemljevidu in navodil za pot do zbrane knjižnice*,
- pregled najbolj branih knjig,
- izdelovanje svojega seznama priljubljenih knjig*,
- odčitavanje črtnih kod (ISBN in ISSN)*,
- hranjenje uporabniškega profila (priljubljenih knjižnic in vpisnih podatkov)* in
- posredovanje informacij o gradivu*.

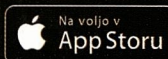
* Funkcionalnost je na voljo le v aplikacijah za Android ali iOS.

In zakaj je mCOBISS všeč meni:

- ker je mogoče knjige in revije, ki so opremljene s črtno kodo ISBN oz. ISSN, poiskati tako, da z vgrajeno kamero mobilne naprave kodo preberemo in v naslednjem trenutku se izvede iskanje po vseh knjižnicah, ter da se podatki o skeniranih knjigah in revijah samodejno shranijo za morebitno kasnejšo uporabo;
- zaradi zavihka »info o knjižnicah«, ki pokaže podrobnejše informacije o knjižnicah, kot so seznam oddelkov z naslovi, odpiralni čas, kontaktni podatki, prikaz lokacij knjižnic na zemljevidu in možnost izračuna poti od naše trenutne lokacije do izbrane knjižnice;
- na začetni strani, ki se odpre ob vsakem zagonu aplikacije, so prikazane naključno izbrane naslovnice knjig.

 Maja Praprotnik

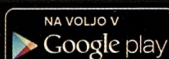
iOS

ali iz vaše mobilne naprave poskenirate spodnjo QR-kodo

Android

ali iz vaše mobilne naprave poskenirate spodnjo QR-kodo

Kako namestiti aplikacijo mCOBISS

Namestitev je zelo preprosta: z mobilno napravo obiščemo spletno stran <http://m.cobiss.si> in izberemo ustrezno povezavo. Uporabniki mobilnih naprav, ki delujejo na platformi Android (npr. Samsung Galaxy, Sony Xperia, HTC One), izberejo Google Play, uporabniki mobilnih naprav, ki delujejo na platformi iOS (npr. iPhone, iPad in iPod Touch), pa Apple Store.

ZBDS

SŠB

ŠKOLSKI ŠTUDENTSKI BIBLIOTHEKI